

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- ΧΕΜΜΩΣ.** Αιγυπτιακή Εικόνα. Ὑπὸ Βελιταλ.
Ἡ ΕΘΡΤΗ ΤΩΝ ΧΙΟΝΩΝ. Μυθιστορία τοῦ Ζακρί.
ΣΚΕΥΦΕΙΣ : Ἐκ τῶν τοῦ Βύρωνος.
ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ : Ὀλίγα περὶ Συρίας.
ΠΩΣ ΠΡΟΟΔΕΥΕΙ ΤΙΣ εἰς τὸν κόσμον.
ΤΙΝΑ Περί τοῦ Ρωσικοῦ Στρατοῦ.
Ο ΑΛΛΑΧ ΝΑ Σ' ΕΥΛΟΓΗΣΗ. Ἀνατολική Εἰκόνα.
 Ὑπὸ Ἰουλίου Μαρθέλδου
ἩΘΗ ΚΑΙ ΘΘΙΜΑ : Οἱ Ἰαπωνες καὶ τὰ ἦθη των.
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ : Ἐγούσιν οἱ Διαβολοὶ κέρατα; (Κατὰ τὸ Γαλλικόν.)
ΑΝΑΜΙΚΤΑ.
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ : Ὁ Χορὸς τῶν Νεκρῶν. (Ἐκ τῶν τοῦ Γιραρδίνου.)
ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑ — Νιαγάρας.
ΑΛΗΘΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑ. Διήγημα τῆς Ἀγγλίδος κ. Σμιθ.
ΝΕΟΛΑΤΙΝΙΚΗ.
ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΙΑΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ : Μουντζα !
 Ὑπὸ Χ. Χρηστοβασιλη.
ΟΔΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ.
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΧΩ.
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ.
ΠΟΙΗΣΙΣ : Ἡ Μάμμη. Παραφρασίς ἐκ τῶν τοῦ Βικτωρος Οὐγκώ.

ΧΕΜΜΩΣ.

Αἰγυπτιακή Εἰκόνα

... λαὸς ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἀνέγερσιν τάφων πρὸς διαιώνισιν τῆς μνήμης τῶν ἀγίων αὐτοῦ βασιλέων.
 (BROWN : Aperçu sur les Hieroglyphes.)

Ἀγαπᾶς, ἀναγνώστὰ μου, τὰ μακρὰ ταξείδια; Ἐλθέ ὅπως μεταβῶμεν ἡμῶς εἰς τὴν ἀρχαίαν καὶ πλήρη μυστηρίου χώραν τοῦ θανάτου, τὴν κυαναύλακα Αἴγυπτον, ἧς οἱ σκυθρωποὶ καὶ σοφοὶ κάτοικοι κατατρίβουσιν ὀλόκληρον τὸν ἐφήμερον αὐτῶν βίον εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν διὰ τὴν μέλλουσαν καὶ αἰώνιον ζωὴν αἰδίων οἴκων, καὶ εἰσδύομεν ἐπὶ μικρὸν εἰς τὴν πανάρχαιον Μέμφιν, τὴν χώραν τῶν μεμυῶν καὶ τῶν κολοσσῶν, ἀφοῦ διευκολύνει ἡδὴ ἓν τοιοῦτο ταξείδιον ἡ ἐπιγραφή τῆς Ροζέττας. Ὅθ' εἰσδύομεν δὲ εἰς Μέμφιν καθ' ἣν

ἐποχὴν βασιλεύει ἐν αὐτῇ ὁ σεβάσμιος Φαραὼ τῆς ἐγδοῆς δυναστείας Χεμμῶς, δηλ. κατὰ τὸ τετρακισχιλιοστὸν τριακοστὸν πρῶτον πρὸ Χριστοῦ ἔτος, διδ' ἀπὸ τοῦδε ἀνάγκη νὰ ὑποθέσῃτε ὅτι καὶ ἡμεῖς εὐρισκόμεθα εἰς τὸ τετρακισχιλιοστὸν τριακοστὸν πρῶτον π. Χ. ἔτος.

— Τέσσαρες πρὸ Χριστοῦ χιλιετηρίδας !

— Εἶνε τῷ ὄντι ἐποχὴ παμπάλαιος ἄλλ' ἀποδώσωμεν καὶ ἡμεῖς τὰ ἴσα εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης οἵτινες δὲν διατάσσονται τοῦ νὰ ἐπισκέπτονται ἡμᾶς μέχρι τῆς σήμερον ἔτι σῆοι καὶ ἀκέραιοι, ἔστω καὶ ἂν οἱ τελωνεῖοι ὑπάλληλοι τοὺς ἐκλαμβάνωσι διὰ παστοὺς ἰχθύς, ὡς συνέθη εἰς τὰς ἑσχατίας ἐν Εὐρώπῃ κομισθεῖσας ὑπὸ τοῦ Μασπέρου Μουμίας. Καὶ ὁ Χεμμῶς, ὃν ἀνέφερα, θὰ σοὶ εἶνε ὅλως ἀγνωστος οἱ πίνακες τοῦ Μανεθῶνος δὲν ἀναφέρουσι τῷ ὄντι ποσῶς τὸ ὄνομά του, εὐρίσκεται ὅμως τοῦτο κεχαρᾶγμένον μεγάλῳς ἱερογλυφικοῖς εἰς τὰς ἱερὰς Βίβλους τοῦ ναοῦ τοῦ Φθᾶχ.

Ὁ Χεμμῶς λοιπὸν οὗτος εἶνε εἰς τῶν μᾶλλον μακροχρονίων καὶ ἀξιοσεβάστων τῆς Μέμφιδος Φαραὼ ὑπεχρέωσε κατὰ τὸ μακρὸν τῆς βασιλείας του διάστημα ἅπαντας αὐτοῦ τοὺς ὑπηκόους νὰ κατεργάζωνται ὀβελίσκους καὶ ἄλλα ἀθάνατα μνημεῖα ἐν τοῖς λατομείοις τῆς Λιθύης, τὸ ἦμισυ δὲ τούτων ἀπέθανον ἐκεῖ ἐν τῷ μεταξῷ ἐκ τοῦ κούσωνος καὶ τῶν ταλαιπωριῶν. Δι' αὐτὴν ὅμως ἀκριβῶς τὴν περὶ ἰδίας ἑαυτοῦ ἀθανασίας πρόνοιαν τοῦ Φαραὼ των, οἱ περισηθέντες Μεμφῆται ἀποδίδουσιν αὐτῷ θείας τιμὰς καὶ ἀπὸ τοῦδε τὸν λατρεύουσιν ὡς ἅγιον τῆς τελευταίας μάλιστα ιδέας συμμεριζόμενος καὶ ὁ Χεμμῶς, προσφέρει εὐλαβῆ λατρείαν ἀνὰ πᾶσάν πρωίαν εἰς τὴν ἰδίαν του εἰκόνα.

Ἄλλ' ἴδου ὅτι ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Μέμφιν. Ὅποιος φλέγων καὶ θαμβωτικὸς ἦλθις διαγαταχοῦ ἀπὸ τοῦ βαθυκυάνου οὐρανοῦ ! καὶ αὐταὶ αἱ πελώριοι μὲν ἀλλὰ πλινθόκτιστοι καὶ ἀτέχνως κατεσκευασμένοι οἰκίαι αἱ σιαίζουσαι τὰς ἀλλοκότους ταύτας ἐδοὺς, ὅποιον παρέχουσι θέαμα μὲ τὰς χονδροειδεῖς ἐκείνας καὶ ποικιλοχρόους συμβολικὰς εἰκόνας ἐξ ὧν βρῖθουσι τὰ ἀνδρα, οἱ προαῦλιοι στύλοι καὶ τὰ ἄνω μέρη τῶν θυρῶν αὐτῶν ! Μὴ ἐκλάβητε ὅμως διὰ ταῦτα τὴν Μέμφιν ὡς πόλιν ἀναρὰν καὶ ἔστερημένην μεγαλείου. Αἱ οἰκίαι μὲν τῶν ὁποίων εὐρισκόμεθα εἶνε τὰ διατηρήματα τῶν ζώντων, αἱ « προσωριναὶ οἰκοδομαί, » οἱ δὲ εὐλαβεῖς Μεμφῆται μόνον περὶ τῶν ἀϊδίων οἴκων, οὗς οἱ βασιλεῖς αὐτῶν θὰ κατοικήσωσι μετὰ θάνατον, φροντίζουσι πῶς ἐπὶ μᾶλλον νὰ καθιστῶσιν αὐτοὺς κολοσσαίους καὶ ἐπιβύλλοντας. Ἴδετε, διὰ μέσου τοῦ λεπτοῦ κονιορτοῦ ὃν ὁ ἥλιος μεταβάλλει εἰς διαφανῆ ἐρυθρόχρυσον νεφέλην, ἰδέτε πέραν ἐκεῖ, ἐπὶ τῶν Λιθυκῶν λιθολόφων τὰς ὁμοίας πρὸς γιγάντια ὄρη πυραμίδας ἄς μυριάδες Αἰγυπτίων κατεσκεύασαν ἀπὸ πολλοῦ ἵνα ἐν αὐταῖς ἐνταφιάσωσι τοὺς βασιλεῖς των.

Αἰσθάνεσαι, βλέπω, φίλε μου, πληξὴν ἐντός τῶν

αίσθανόμεθα ένταυθα, να σās παρξζω συνετās τινας συμβουλας ;

— Θα σās ημαι ευγνώμων, κύριε.

— Πρδς τούτο, ας μη σās φανώ άδιακριτος, άπειθυόντων πρδς ύμās τινās έρωτήσεις. Μεταβαίνετε εις Λαπωνίαν όπου άφηκα γηραιούς φίλους, διότι κατώκησα και έγω εκεί πρδ είκοσι δύο έτων· τώρα, πιθανόν να σās φανώ χρήσιμος. Δέν είχετε έν Χδφ άλλον τινα συγγενή πλην τήν μητρός σας ;

— Όχι, κύριε· ή μήτηρ μου δέν ήτο Σουηδή, άλλ' Ιρλανδή. Ήτο όρφανή. Ο πατήρ μου έγεννήθη έν Λαπωνία νομίζω. Δέν τόν ένθυμούμαι.

— Τι έκαμνεν ο πατήρ σας ;

— Ήτο γολαίτο εις τό έμπόριο.

— Άλλά δέν μοί λέγετε τό όνομα του μέρους της Λαπωνίας εις ό μεταβαίνετε ;

— Εις Λουλατον επανέλαθεν ο κ. Δεστούρ. Πώς έκαλείτο ο πατήρ σας ;

— Μάγνος.

— Μάγνος ! άνέκραξεν ο κ. Δεστούρ, είτα δέ προσέθηκεν έσκεμμένως : υπάρχουν τίσοι Μάγνοι, τό όνομα τούτο εινε κοινότητον έν Λαπωνία. Σās έρωτώ δια τό επίθετόν του.

— Μάγνος· ο πατήρ μου δέν είχεν άλλο επίθετον.

— Και πού απέθανεν ο πατήρ σας ;

— Τας λέξεις ταύτας ο κ. Δεστούρ προέφερε συγκαομμένως· δριμεία συγκίνησις τώ έπνιγε τόν λαίμω.

— Εις τόν πορθμόν της Σούνδης, πλησίον της νήσου Σεελάνδης. Τό πλοϊον τό όποϊον είχε πληρώσει έμπορεύματος στοιχίζοντος αὐτῷ όλους τούς πόρους, έκόμιζε φορτίον χάλυδος από Σουηδίας εις Άμστελδάμον· άνετράπη και κατεποντίσθη μεθ' όλου του φορτίου και τών επιβατῶν του εις τά παράλια του Μαλμού, έξαιρουμένων δύο νεκρῶν ναυτῶν. Ίδου, ό,τι ή μήτηρ μου μοί διηγήθη· ήμην, υποθέτω, τότε τριῶν έτων. Ή μήτηρ μου έγραψεν εις Λαπωνίαν πρδς τόν αδελφόν του πατρός μου όν ήγνόει : οὐδεμίαν απάντησιν λαδούσα, δέν επανέλαθε τό διάδημά της· έζήτησε τότε μέσον τι όπως πορίζεται τά πρδς του ζην· ήρχισε να έξεργάζηται τό λινόν, επώλησε τά τιμαλάφη ήμῶν κοσμήματα, και οὕτω με τά όλίγα έναπομένοντα αὐτῆ, ιδίως δέ χάρις εις τήν ενεργητικότητά και τήν μεγάλην της πείθεισιν, άνετράφη έγώ· άλλ' ήτο ή μήτηρ μου φιλόσοφος, και...

Χονδράι σταγόνες έπιπτον από τῶν οφθαλμῶν του κ. Δεστούρ. Ή Αξέλλ, ιδούσα αὐτάς, διέκοψε τόν λόγον της ίνα τῷ είπη :

— Πόσον είσθε καλός, κύριε... εύρίσκομαι έν άμνηχανία βλέπων ότι έγενόμην ο αίτιος του· να κλαίητε οὕτω !

— Τά έγγραφα ! δότε μοι λοιπόν τά έγγραφα ! έτραχύλισε μετά κόπου ο κ. Δεστούρ.

(άκολουθεϊ.)

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Υπάρχει αίσθημα ύπερηφανείας όπερ μās ένθουσιάζει, κατά τās έπικινδύνους ώρας της μάχης, δε, όφ' ολαυδότητε μορφήν και άν έλθῃ δ θάνατος, ή ένυπάρχουσα εις αὐτόν Δόξα λαμπρύνει τό όνομα τῶν πορευομένων και ή Τιμή επαυρανεϊ εις τά πολεμικά κατορθώματα· άλλά, όσο ή μάχη παρέλθῃ, είνε άνυπόφο-

ρον τό να βλέπη τις καταπατούμενα ύπδ τοδς πόδας του τά πτώματα τῶν μήπω ταφέντων πολεμιστῶν, και τοδς σκόληκας της γῆς, τά σαρκοβόρα όρνεα και τά άγρια θηρία έρίζοντα περι της διαρπαγῆς του λειψάνου του ανθρώπου και χαίροντα δια τόν θάνατόν του.

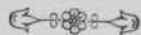
— Τις δέν δοκίμασε πόσον άνεπαρκείς είνε αϊ λέξεις πρδς έκφρασιν ένδς σπιηθῆρος της οφραίας άκτινος του κάλλους ; Τις δέν τό αισθάταται, μέχρις οὗ ή δρασις του εξασθενηθεϊσα και ταραχθεϊσα ύπδ της γλυκειάς συγκινήσεως της, τά εϋμετάβλητα χρώματα τῶν παρειῶν του και ή πίεσις της καρδίας του μαρτυρήσῃ τήν δύναμιν και τό μεγαλεϊον του κάλλους ;

Ή έξουσία διοικεϊ μόνον δια της διχονομίας ο δόλος και ή βία άποτελοῦσι τήν δύναμιν της έναλλάξ.

Οὐδεις κίνδυνος δύναται να φοβίση δύο έραστάς οδς τό μειδίωμα του έρωτος ηϋλόγησεν.

Ο πόλεμος τῶν στοιχείων δέν δύναται να φοβίση τόν έρωτα ίσον, δσον ή πανουργία τῶν ανθρώπων, ήτις είνε τό κινδυνωδέστατον τῶν δηλητηρίων.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΣΥΡΙΑΣ

Ανεμφιλίττως ή Συρία υφείλε να κατέγγῃ τή πρώτην θέσιν έν ταις κτήσεις του Όθωμανικου κράτους

Ή μεγάλη αὐτή χώρα, κλιματικῶς ποικίλλουσα, διέτηρησε τήν μάγον εκείνην γονιμότητα, ήτις επί δέκα τουλάχιστον αιῶνας διέτρεφεν άριθμόν κατοίκων πενταπλάσιον ή σήμερα και έστηνεν, έν Ηλιουπολει και Παλμύρα, κολοσσιαία αληθῶς μνημεία ευδαιμονίας και πλούτου. Ή Όνησιδώρα Δήμητρα, άν και παρχικωνισθεϊσα έν Συρία ύπδ της εκπροσωπούσης τόν έρωτα Μύλιτασ, οὐδέν ήττον, δέν ετόλμησε να καταρασθῃ στείρωσιν εις τās ώραιάς εκείνας πεδιάδας της Άντιοχείας και του Χαλεπίου. Ο Όρόντης, ο Χρυσορράς και ο Ευφράτης ύφίστανται, οί πακτωλοί της ευφορίας δέν ήλλαξαν κοίτην, και, άν οί άπόγονοι τῶν Χηλδαίων ήσαν γεωργικώτεροι, ή χώρα Άράμ με τά τρία της εκατομμύρια σπουδαίον θα έδρα πρόσωπον έν Ανατολή.

Ή μεγάλη αὐτή επαρχία της Τουρκίας, κατέχουσα πλάτος 31—37 και μήκος 32—37 επί του μεσημβρινου τῶν αρισίων, κέκτηται μέσην θερμοκρασίαν 15 60· αϊ ώραι του έτους είσι κυρίως 2, χειμῶν και θεροςο.

Άνεμοι άκανόνιστοι υπάρχουν πολλοί, ιδίως έν μηνί Μαρτίῳ τό πνιγρόν εκείνο χαμψίν, όπερ έντός όλίγων ώρῶν βιάζει τά δένδρα να άνθίσωσιν. Οί σίφωνες παρατηρουνται μόνον έν τοις παραλίαις, χιών καλύπτει τās άνωτάτας κορυφάς του Λιβάνου και, Άντιλιβάνου δέν νίφει δέ είμή εις ύψος 750 τουλάχιστον ποδῶν από της επιφανείας της θαλάσσης. Αϊ βροχαί άρχονται από τά μέσα 7βρίου και πύουσι περι τά τέλη Μαρτίου, ή άληθης όμως χειμερινή ώρα περιορίζεται εις 120 τό πολυ ήμέρας. Έπί όλην έξκμηρίαν οὐδέ σταγῶν ύδατος καταπίπτει, διχρκοῦντος του θερους.

Ή γῆ, εξαίρεσει τῶν γρανιτῶν του Λιβάνου και της Συριακῆς έρήμου, είνε άριστή, ιδίως δέ βριθι έν ταις πεδίασιν οργανικῶν ουσίων. Τό πάχος του εδάφους τυγχάνει προσφυστάτον τῆ γεωργία· τό βαθυτερον στρώμα δέν υπερβαίνει τό μέτρον, σπάνιον δέ να μη απάντησῃ τις όλίγους πόδας ύπδ τήν επιφανείαν άμμον. Εις τά όρη, ή κατωφείρα του εδάφους φέρει σπουδαίαν άντιδρασιν εις τα κακά του λευκαργίλλου και της τιτάνου. Έν τῷ έσωτερικῷ της χώρας παρετηρήσαμεν ύπδ τό πρώτον ελαφρόν στρώμα κράμα ποτάσσης, σιλίγνιθας και οξειδίου σιδήρου διατηροῦντος ύπδ τās ρίζας τῶν φυτῶν και δένδρων σωτήριον ύγρασίαν δια τās μακράς παρ' ήμιν ξηρασίας.

Τό ύδωρ είνε άφθονον καθ' όλα τά τμήματα της ευρείας ταύτης χώρας, αλλά κακῶς διανεμόμενον δέν επαρκεϊ πολλάκις εις τās κοινάς ανάγκας. Άν εκθαυρίζοντο τά άρσενικά φρέατα και ήμποδίζετο ή ανεπιστημονική διοχέτευσις τῶν ρυάκων και ποταμῶν, θα είχομεν αληθῆ πλημμυραν ! Εις τά υδραυλικά έργα, ως και άλλοτε υπεδείξαμεν, ωφείλεν ή Συρία τήν πάλαι αὐτης λαμπρότητα. Τά παρ' ήμιν γνωστά ύδατα δέν φέρουσι βλαβερά συστατικά δια τήν γεωργίαν, σπανίως εύρίσκει τις έν αὐτοις ισχυρά άλατα, έχουσι δέ τήν γευσιν έν γένει γλυκειάν. Ο κατάλοιπος τῶν προϊόντων είνε μακρός. Σίτος, κριθή, άραβόσιτος λευκός και κίτρινος, κέγγρος, έρυζα, σίκαλη, άπαρτίζουσι τά γνωστά σιτηρά· όλα σχεδόν τά έν Ευρώπῃ, Άσία και Άμερικῇ φυτά ευδοκίμουσιν, αλλά τά κυρίως προϊόντα της χώρας είσι τρία : Ο σίτος, ή άμπελος και ή μετάξα.

Τά δύο τελευταία είδη του εξαγωγικου έμπορίου της Συρίας ωφείλον να μελετησῶσιν οί Έλληνες ως σπουδαίως ένδιαφερόμενοι. Έστάλησαν εις τό ύπουργείον ποτε πίνακες της κινήσεως τῶν λιμένων Βηρυτου, Τριπόλεως, Άκρης και Σελευκειας ; Άμφιβάλλομεν.

Ή μετάξα είνε ίσως ο μόνος πόρος τῶν 3 εκατομμυρίων της χώρας Άράμ. Άπας ο λιθανος και Άντιλιθανος καλύπτονται ύπδ συκομαρεῶν, ο πενήστεροστρέφει σκόληκας και τό γλυκὺ του κλίματος επιτρέπει δευτέραν έν τῷ αὐτῷ χρόνῳ εκκόλαψιν 400 χιλιάδες οκάδες βομβύκων καταναλίσκονται ύπδ της έγγχωρίου βιομηχανίας και τό διπλοῦν ποσόν εξαγεται.

Προκειμένου περι μετάρης, επιτραπήτω ήμιν μικρά

παρέκδοσις : ή έγγχώριος βιομηχανία εξοδεύει τεραστίαν ποσότητα ευρωπαϊκῶν νημάτων, προσλεύσεως ως επί τό πλείστον άγγλικῆς, και τά ένταυθα ιδρυθέντα κλωστήρια μεθ' όλον τό ασίδοτον τῶν εισαγομένων μηχανῶν δέν ευδοκίμουσιν· άράγε, τά εργοστάσια Πειραιῶς δέν ωφείλον να γνωρίσωσιν όλίγον τήν ήμετέραν άγοράν ; Δικαιῶν να μη έχωσι και οί Έλληνες βιομήχανοι τούς πολυμηχανούς εκείνους Παραγγελιαδόχους οϊτινες δέν αφήνουν γωνίαν άπροσπέλαστον και πάντοτε επιστρέφουν εις τήν κίεωτόν των φέροντες εις τό ράμφοσ διαταγας και παραγγελίας ;

Πολιτικῶς, διαίρεται ή σήμερα λεγομένη Συρία εις τρία ευρύτατα τμήματα, τήν αὐτόνομον επαρχίαν του Λιβάνου, τήν τοπαρχίαν Δαμσκαου και τόν νομόν Βηρυτου.

Πρωτεύουσαι πόλεις είσι δύο : ή Δαμσκός και ή Βηρυτός· ή πρώτη έχει πλέον τῶν 200 χιλιάδων κατοίκων, ών τό πλείστον μέρος είνε Μουσουλμάνοι· έν αὐτῇ έδρευει ο γενικὸς στρατιωτικὸς διοικητής της Συρίας και τό άνώτατον δικαστικόν σώμα. Ή δευτέρα οικεϊται ύφ' εκάτον δέκα χιλιάδων ψυχῶν, τυγχάνει δέ τό κέντρον του εισαγωγικου έμπορίου και ευρωπαιζει· εδῶ υπάρχουν τά γενικά Προξενεία τῶν δυνάμεων και τά καταστήματα τῶν κληρικῶν και πολιτικῶν προπαγανδῶν, άριθμοῦντα πλέον τῶν 6,000 μαθητῶν !

Άλλαι σημαντικαί πόλεις της Συρίας ύπδ έμπορικῆν έποψιν είσιν ή Χάμα, ή Χούμς, ή Άκρη, ή Σιδόν, ή Τρίπολις, ή Λαοδίκεια και ή Τύρος.

Ή εθνογραφία ποικίλλει όσω και ή χωρογραφία έν τῇ κλασικῇ Άράμ. Πλέον τῶν δέκα είσιν αϊ φύλαι και τά εθνάρια, ατινα οικουσι τήν από Μεσοποταμίας μέχρι της Περσίας άχνη γῆν. Έν τούτοις Όθωμανοί, Μαρωνίται, Κοπιται, Δροῦσοι, Μητουάλις, Έβραίτοι, Γεζίται, Κοῦρδοι και λοιποί, όμιλοῦσι τήν αὐτῆν γλωσσάν και φέρουσι, ήθικῶς και υλικῶς τόν σημιτικόν τύπον.

Έν Λιβάνῳ προνομιοῦχος λαός είνε οί όπαδοί του Μαρῶν, οϊτινες άριθμοῦσι τό ήμισυ μόλις του πληθουςμῦ της αὐτονομου επαρχίας· μετ' αὐτούς έρχονται οί Δροῦσοι, έθνος ήσυχον και εργατικώτατον, μεθ' όσα και άν λέγωσιν οί φανατικοί ιεραπόστολοι.

Οί άραβες Μουσουλμάνοι άνέρχονται έν Συρία εις 1,600,000. Μετ' αὐτούς δέ, πολυπληθέστεροί είσιν οί Όρθόδοξοι Σύροι· δυστυχῶς οὐδεμίαν πλέον σώζομεν επ' αὐτῶν επιρροήν και τό έν Δαμσκαῷ Πατριάρχειον μας ελλείψει χρηματος οὐδέν δύναται να πράξῃ πρδς άποσδθήσιν του κινδύνου. Περι της έλευσης θέσεως της έν Συρία ελληνικῆς ορθοδόξου εκκλησίας εδάρυνημεν γράφοντες. Δέν ήδύνατο άράγε τό Γένος να διαθέσῃ ευτελέσ τι ποσόν πρδς Έβρουσιν μικροῦ Ναου και σχολῆς εκει ένθα επατριάρχευσαν Θεόφιλοι, Ευδοξοι, Άνκιστάσιοι και Ευστάθιοι ; 12 εκατομμύριον ανατολικῶν ορθοδόξων άπολατίζεται ! Ή άπληστία τῶν δεσποτά-

δων γίνεται ενταυθα παραιτίος
πολλων κακων.

ΜΙΣ ΚΑΙΤΗ

(Διήγημα Κατά τὸ Γαλλικόν.)

Ἐξ ἑνὸς Νέου Ὑόρκου ἡ Μις Καίτη, ἥτις ἔχει ρήμην νέας εἰς ἄκρον φιλαρέσκου. Μεταξὺ τῶν πολλῶν αὐτῆς θυμάτων εἶχεν ἐκλέξει δύο, ὅπως διακεδάσῃ μετὰ τὴν ἀντιζηλίαν αὐτῶν, καὶ οὕτως ὁ σπᾶλληλος κύριος Πάρκ, καὶ ὁ ἔμπορος Δικ, ὑψηλὸς ἰσχνὸς καὶ πυρρόθριξ, δὲν ἔπαυον ρίπτοντες λοβὰ βλέμματα ὁ μὲν ἐπὶ τοῦ δέ, καὶ ἀνυπομόνως πεζιέμενον νὰ ἴδωσι ποῖον ἐκ τῶν δύο ἤθελεν ἐκλέξει τέλος ἡ Μις Καίτη.

..

Πρωτὰν τινὰ ἐμφανίζεται παρὰ τῆς Μις Καίτη κύριος τις προγαστῶν, μετὰ μαύρην γενειάδα, καὶ ἐπιβλητικὸς τὸ ὄψος.

— Εἶμαι ἐπιφορτισμένος, κυρία, τῆ λέγει, νὰ σὰς ὑποβάλω εἰς ἐξέτασιν. Προσέξατε δὲ νὰ ἀπαντήσητε ὀρθῶς εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου.

Ἡ Μις Καίτη ἐδειλίασεν ὡς πάσαι αἱ γυναῖκες δειλιῶσιν ἐνώπιον τῆς ἐξουσίας, καὶ εἶπεν ὅτι θέλει κάμει ὡς διέταξεν ὁ κύριος.

— Ἐχει καλῶς. Τὸ ὄνομά σας εἶνε νομίζω Σ. Τὸ δὲ ἐπίθετον;

— Μις Καίτοι.

— Λοιπὸν Μις Καίτη Σ, καταδικάζεσθε εἰς φυλάκισιν 25 ἡμερῶν.

— Ἄ, θεέ μου! ἀνακράζει ἡ νέα ὠχρῶσα. Τι λέγετε κύριε;

— Οὕτως ἀπαιτεῖ ὁ νόμος, κυρία. Ἄλλ' ἄς ἴδωμεν τὰ περαιτέρω. Πόσας φορές ἔχετε ὑπανδρευθῆ.

— Δὲν εἶμαι ὑπανδρος.

— Ἄλλὰ νομίζω ὅτι πρόκειται νὰ ὑπανδρευθῆτε. Σὰς ἐζήτησαν νομίζω εἰς γάμον.

— Ὡ, ναι κύριε, πολλοί.

— Ἔστω πέντε. Ἄλλ' ἄς ἐξακολουθήσωμεν. Ἡ κόμισσας εἶνε πλαστή;

— Ἄλλὰ... ὀφείλω νὰ δίδω ἀπαντήσεις ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ ζήτημα;

— Βεβαίως κυρία· μὴ ἀστειεύεσθε μετὰ τὰς ἀρχὰς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Ἰδωμεν

— Καλὰ! εἶνε πρόσθετος· δηλαδὴ...

— Ἄρκει. Ἄς γράψωμεν: τριῆες μικταί. Οἱ ὀδόντες σας εἶνε καλοί;

— Μάλιστα, κύριε· μάλιστα.

— Ἄλλὰ μὴ ταράττεσθε. Ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν θὰ σὰς θέσω 25 ἐτῶν. Ὁ νόμος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐρωτῶμεν περὶ τούτου τὴν γυναῖκα, διότι αὕτη πάντοτε θὰ ψευστῆ.

— Εἶμαι δεκαοκτῶ ἐτῶν. Μοὶ εἶνε ἀδιάφορον τι λέγει περὶ τούτου ὁ νόμος. Ἀπήντησε μετὰ δυσσεβείας ἡ νέα.

— Φυσικά. Ὅλοι τὸ αὐτὸ λέγουν. Ἄς γράψωμεν εἰκοσιν. Ἐχετε ἐραστὰς;

— Τί;... πῶς εἶπατε;

— Ἐραστὰς, εἶπον, κυρία, καὶ προσέξατε, διότι ὁ νόμος αὐτὸ κυρίως ἀπαιτεῖ μετὰ ἀκριβείαν. Ἐμπρός! πόσους ἔχετε;

— Ἄλλὰ φυσικά πολλοὶ κύριοι μετὰ ἐπισκέπτονται... καί...

— Ἐννοεῖται· ὑπάγεσθε εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐλευθέρου ἡθους κυριῶν, καὶ ἡ κυβερνήσις ζητεῖ νὰ μάθῃ τοὺς κυριωτέρους.

— Ἄλλὰ, ἀπήντησεν ἡ Μις Καίτη, ἥτις διὰ τῶν βλεμμάτων τῆς προσεπάθει νὰ ἐξευμενίσῃ τὸν αὐστηρὸν ἀνακριτὴν, τοιοῦτοι εἶνε ὁ Δικ, ὁ Πάρκ, καί.

— Σταθῆτε. Ποῖον ἐκ τῶν δύο σκοπεύετε νὰ λάβητε σύζυγον; ἠρώτησε μετὰ ζωηροῦ ἰνδιαφέροντος ὁ ἀνακριτὴς.

— Ὡ, οὐδένα ἐκ τῶν δύο τούτων. Ὡς σύζυγον θέλω λάβει ὠραῖον νέον καὶ εὐγενῆ, καλούμενον Βερθιέ... Κάρολον Βερθιέ... καὶ πιθανὸν νὰ τὸν γνωρίζητε. Ἐχει ὠραίας μαύρας παραγναθίδας, ὠραίαν κόμην, καί...

— Καὶ τὰ λοιπά... Οἱ δύο ἄλλοι εὐγενεῖς, ὁ Πάρκ καὶ ὁ Δικ, γνωρίζουσι τὴν ὑπαρξιν αὐτοῦ τοῦ Βερθιέ;

— Ἄ, ὄχι. Ὡς πρὸς τοῦτο εἶμαι ἀρκετὰ ἐπιτηδεῖα. Αὐτοὺς τοὺς ἔχω μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μοὶ φέρωσι γλυκύσματα καὶ μετὰ συνοδεύωσιν εἰς τὸ θέατρον. Ὁ δὲ τρίτος ὑποψήφιος, ὁ Κάρολος, τὸ γνωρίζει, καὶ λέγει — ὠραῖα περὶ μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀνοήτους.

— Ἄ! αὐτὰ λέγει! ἀνέκραξεν ὁ ὑποτιθέμενος ἀνακριτὴς. Καὶ πάραυτα ἀποσπάσας τὴν φωνήν του καὶ τὴν ψευδῆ μαύρην γενειάδα, καὶ ἀνοίξας τὸν μανδύαν, ἐκ τοῦ ὀμοίου ἔπασσε χαμαὶ ἡ ψευδὴς κοιλία, φανερόνεται πρὸ τῆς ἐκπλήκτου Καίτης ὁ δεῦτερος τῶν θαυμαστῶν τῆς, ὁ ἰσχνὸς καὶ ὑψηλὸς Θωμᾶς Δίξ.

— Τὸν συγγαίρω διὰ τὴν τύχην του, προσέθηκε, καὶ τῷ εὐχομαι μετὰ εἴς μῆνας γάμον νὰ συζευχθῆ τὴν πλέον ἀπιστον τῶν γυναικῶν.

Καὶ ἀπῆλθεν ὠθήσας τὴν θύραν ὡς μανιώδης πρὸ τῆς Μις Καίτης ἥτις ἔμεινεν ἐνεή.

Ἡ ΜΝΗΜΗ

(Ἐκ τῶν τοῦ Λαμαρτίνου.)

Ἡ μνήμη εἶνε ἡ λυχνία τῆς ἐσπέρας τοῦ βίου· ὅταν ἡ νύξ ἐξαπλοῦται περὶ ἡμᾶς, ὅταν αἱ καλά τοῦ θέρους ἀκτίνες κρύπτονται ὀπισθεν νεφελώδους ὀρίζοντος, ὁ ἄνθρωπος ἀνάπτει ἐν ἑαυτῷ τὴν νυκτερινὴν ταύτην λυχνίαν τῆς μνήμης. Τὴν φέρει, τρεμούσῃ χειρὶ, περὶ τὰ ἤδη ζοφερὰ ἔτη τ' ἀποτελοῦντα τὸ παρελθὸν τῆς ὑπάρξεώς του. Περιάγει εὐλαδῶς τὸ φῶς ἐφ' ὄλων τῶν ἀντικειμένων ἅτινα ἀποτελοῦσιν εὐδαίμονας εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὸ πνεῦ-

μά του ἐποχᾶς καὶ ἀντλεῖ ἐκεῖθεν παρηγορίαν διὰ τὸ παρόν. Δύναται τις εἰπεῖν ὅτι ἡ ἀνάστασις αὕτη ἡμερῶν, ἀντικειμένων ἐκλιπουσῶν σχέσεων διὰ τῆς λυχνίας τῆς μνήμης, τόσον εἶνε γλυκυτέρα, ὅση τὸ παρελθὸν εἶνε πικρότερον. Καταφεύγομεν εἰς τὰς ἀναμνήσεις ἵνα λησμονώμεν τὰς ἐκ τοῦ παρόντος θλίψεις.

Εἰς τι ἄλλο ἐξυπηρετεῖ ἡ μνήμη ἢ εἰς τὸ κλαίειν;

Παρέχει ἐν τούτοις καὶ ἀπόλαυσιν διότι αἱ θλίψεις σιγῆς ἄς ἐπαναφέρει ἐν τῇ μνήμῃ ἡμῶν χρησιμεύουσιν, ἐκ δώρου τῆς Προνοίας, εἰς τὸ νὰ μᾶς πορίζωσιν ἀνακουφιστικὴν εὐχαρίστησιν.

Ἐφ' ὅσον τις ἀναμνησκαται, ἀναζῆ.

Τοῦτο εἶνε ζωή.

* Τὰ ἐν τοῖς Περιεχομένοις σημειούμενα α Πῶς προοδεύει τις εἰς τὸν κόσμον, Τινὰ περὶ Ρωσ. Στρατοῦ, Τὸν χορὸν τῶν Νεκρῶν, Καταπέτασμα Νιαγάρα καὶ τὰς Ἐπιστρατιαικὰς Ἀναμνήσεις ἠναγκάσθημεν νὰ τ' ἀντικαταστήσωμεν δι' ἄλλων ἀρθρῶν καὶ διηγημάτων, διότι κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐκτυπώσεως διελύθησαν αἱ περιέχουσαι αὐτὰ σελίδες. Παρακαλοῦμεν δὲ πρὸς τοὺς τοὺς ἀναγνώστας νὰ παραβλέψωσιν ὡς ἐκ τούτου καὶ τὰ ἐν σελίσιν, 4, 6, 11, καὶ 14 παρεισφύσοντα τυπογραφικὰ λάθη.

Ο ΑΛΛΑΧ ΝΑ Σ' ΕΥΛΟΓΗΣΗ!

(Ἀνατολικὴ Εἰκὼν)

Εἶνε μῦθος περσικὸς, ἱστορία φρικώδης.

Ὁ σάχης — τὸ ὄνομά του δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει — τρελὸς ἐξ ἔρωτος πρὸς ἓν θελκτικὸν πλάσμα — ὅλα τὰ πλάσματα εἶνε θελκτικὰ — οὐδὲν ἠδύνατο ν' ἀρνηθῆ πρὸς τὸν γλυκὺν ἀστέρα τῆς καρδίας του.

Ἡμέραν τινὰ συνελήθησαν τρεῖς κακοποιοὶ καὶ κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον.

Ἡ κυρία ἔμαθε τὴν εἴδησιν καί...

Καὶ θὰ ὑποθέσητε ὅτι ἡ καρδία τῆς περιστερᾶς συνεκινήθη καὶ ὅτι, μεταβάσας ἐσπευσμένως πρὸς τὸν γλυκὺν τῆς Κύριον, τῷ ἐπεκαλέσθη τὴν χάριν τῶν τριῶν τούτων ἀθλίων.

Κακῶς γνωρίζετε τὰ αἰσθητά μᾶς εὐνοουμένης.

Μετέβη τῷ ὄντι παρ' ἐκείνῃ, ἀλλ' ὅ,τι ἐζήτησεν ἀπὸ τοῦ σάχης τῆς καρδίας τῆς, πᾶν ἄλλο ἦτο ἢ ἡ ἐπιείκεια. Ἄλλος ἦτο ὁ πόθος καὶ ὁ σκοπὸς τῆς, μία τῶν ὄλων ἀνατολικῶν ἐκείνων ματαιοδοξῶν. Τὸ ὄνειρόν τῆς, τὸ διάπυρον, τὸ προσφιλέστερον τῶν ὄνειρων τῆς ἦτο τὸ νὰ παραστῆ εἰς τὴν ἀποκεφάλισιν.

— Καὶ αἱ ἐλάχιστοι τῶν ἐπιθυμιῶν σου εἶνε δι' ἐμὲ διαταγαί, τῇ ἀπήντησεν ὁ πρίγκηψ.

Ἐζήτησε πάραυτα τρεῖς τῶν διασημωτέρων δημίων

τοῦ βασιλείου οὗς προσκαλέσας παρ' αὐτῷ τοῖς ὀμιλεῖ ὡς ἐξῆς:

— Ἐκείνη ἦν ὁ οὐρανὸς, χάριν ἐμοῦ, ἐπροίκισε δι' ὄλων τῶν καλλῶν καὶ τῶν προτερημάτων, ἐξέφρασε τὸν πόθον τοῦ νὰ παραστῆ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν. Θέλω λοιπὸν τὸ θίαμα νὰ γίνῃ ὑφ' ὄλων τὰς ἐπόψεις ἀντάξιον τῶν ὠραίων τῆς ὀφθαλμῶν, τῶν διαυγεστέρων τοῦ ὕδατος τῶν πηγῶν, λαμπροτέρων τοῦ ἀδάμαντος, καθαροτέρων καὶ γλυκυτέρων τῆς ἀνταυγείας τοῦ ἀστέρος. Διὰ τοῦτο καὶ σὰς ἐζήτησα. Σεῖς θὰ λάβητε τὴν τιμὴν νὰ ἐργασθῆτε ἐνώπιον ἐκείνης. Ἐκαστος ὑμῶν θὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀποκεφάλισιν του καὶ θ' ἀνταμείψω ἐπαξίως τὰ μᾶλλον ἐπιδέξιον· ἀλλὰ μάθετε ὅτι ὅστις ὑμῶν περιπέσῃ εἰς τινὰ ἀδεξιότητα, παρευθὺς θ' ἀποκεφαλισθῆ.

Πηγαίνετε, καὶ εὐχαριστήσατέ με!

Ἐπελευθέρωσεν τῆς ἡμέρας τῆς ἑορτῆς, ἐφ' ἐνὸς ὑψώματος ἐβλεπέ τις τὴν περικαλλῆ ἀπόγονον τῆς Ἡρωδιάδος, ἐφ' ἑτέρου δὲ γονυπετῆ τὰ τρία θύματα καὶ πρὸ αὐτῶν ἐκείνους οἵτινες ἐπιτηδεύειν καὶ ἐπιχαρίτως ἐμελλον νὰ τοῖς ἀφαιρέσωσι τὴν ζωὴν.

Τὸ σύνθημα ἐδόθη.

Βραχίων στιβαρὸς ὑψοῦται, λάμψις ἀπαστρᾶ πτεῖ...

Καὶ κεφαλὴ πίπτει ἐν τῷ ἔμπροσθεν, εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι βημάτων κειμένῳ πινακίῳ. Τόσον ἡ βολὴ ὑπῆρξεν εὐστοχος.

Ἡ Ἀκτίς τῆς χάριτος, ὁ Σάχης, ἐπικροτεῖ τὰς χεῖρας περιχαρῆς. Ὁ πρῶτος δῆμιος ἐσώθη.

Βραχίων στιβαρὸς ὑψοῦται, λάμψις ἀπαστρᾶ πτεῖ...

Ἄλλὰ τί συμβαίνει; Ὁ δῆμιος δὲν κρατεῖ πλέον ἐν χειρὶ τὴν φρικώδη του σπάθην.

Ὁχι. Ἐπιτηδεῖος παίκτης ὢν, διὰ τῆς αὐτῆς βολῆς δι' ἧς ἀπεκεφάλισε τὸν κατὰδικόν του ἐσφενδόνισεν εἰς τὸν ἀέρα μετὰ τῆς κεφαλῆς καὶ τὸ ξίφος, ἵνα κατόπιν ἐκ νέου συλλάβῃ τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους ἐν πρώτοις, ἔπειτα δὲ τὸ αἰμόφυρτον τρόπαιον.

Ἐν οὐρρᾷ ἐξεπέμφθη ἀπὸ τῶν στομάτων ὄλων τῶν παρισταμένων. Ἦτο θέαμα θαυμάσιον! Ἡ εὐνοουμένη ἐπῆδα ἐκ τῆς χαρᾶς, γελῶσα, ἀφελῆς καὶ ἐκβάλλουσα τρυφερᾶς κραυγᾶς. Ὁ δεῦτερος δῆμιος ἐσώθη.

Ἐπέρχεται, τέλος, ἡ σειρὰ τοῦ τελευταίου.

Βραχίων στιβαρὸς ὑψοῦται, λάμψις ἀπαστρᾶ πτεῖ...

Καὶ ὁ τρίτος δῆμιος εἶνε ἄνθρωπος κατεστραμμένος! Ἡ κεφαλὴ τοῦ ὑποκειμένου του δὲν μετεκινήθη!

— Ἡ σειρὰ σου, λοιπὸν! εἶπεν ἀπλῶς ὁ Κύριος.

Ἄλλ' ὁ ἐπιτηδεῖος τεχνίτης ὑποκλιθεὶς χαριέντως καὶ μειδιῶν:

— Ἔστω, εἶπεν, ἀλλὰ ζητῶ ἐν πρώτοις μίαν χεῖριν.

— Ὁμιλεῖ.

— Ἐπιτρέψατε, μεγάλε πρίγκηψ, νὰ δώσω μίαν

δραγμίδα ταμβάκου εις τὸ θῦμα ὅπερ ἀφῆκα ἄθικτον.

— Δραγμίδα ταμβάκου!

— Ἡ μάλλον, πρίγκηψ, θέτατε πρὸ τῆς ρινός του τὴν σεπτὴν ὑμῶν ταμβάκωθήκη.

Ἡ αἴτησις ἐξετελέσθη.

— Ω! ὅποια ἐκπληξίς!

Ὁ κατάδικος ἐπαρτίσθη.

— Ὁ Ἀλλάχ νὰ σ' εὐλογήσῃ! ὑπετονθόρισεν ὁ δῆμιος. Καὶ αὐτοστιγμαί ἡ κεραλή πίπτει.

Τότε διὰ τῶν λευκῶν τῆς χειρῶν ἡ βασίλισσα τῆς αὐλῆς ἐστράφη πρὸς τὸν τρίτον δῆμιον ὅστις συνεπῶς ἐγένετο — τιμὴ μοναδική — ἐκτελεστής τῶν ὑψηλῶν φαντασιῶν τοῦ Σάχη.

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἰουλίου Μαρθόλδου.)

ἩΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

ΟΙ ΙΑΠΩΝΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ἩΘΗ ΤΩΝ

Ἡ κοινὴ προσοχὴ ἐστράφη ἀπὸ τινος πρὸς τὴν Ἰαπωνίαν, ἕνεκα τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ νέου Συντάγματος αὐτῆς, τοῦ βασιζομένου ἐπὶ τοῦ γερμανικοῦ συστήματος.

Τὸ σύνταγμα ταῦτο ἐγκαισιᾶ δύο Βουλὰς, τὴν Ἀνω Βουλὴν ἣς τὰ μέλη, κατὰ τὸ ἐν τρίτον, εἶνε κληρονομικά, κατὰ τὸ ἕτερον τρίτον ἐκλεγόνται ὑπὸ τοῦ λαοῦ, καὶ κατὰ τὸ τελευταῖον τρίτον διορίζονται ὑπὸ τοῦ Μικαδου, καὶ τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων, συγκειμένην ἐκ τριακῶν μελῶν.

Τὸ Σύνταγμα καθιεροῦ προσέτι τὴν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν, τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λόγου καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ συνέρχεσθαι.

Τὸ Κοινοβούλιον ἔχει καθήκοντα νομοθετικά, ἐξασκεῖ δὲ καὶ ἔλεγχον εἰς τὰ οἰκονομικὰ ἐντὸς τινῶν ὁρίων.

Οἱ δικασταὶ εἶνε ἰσῆδοι καὶ μόνον δι' εἰδικῶν νόμων δύνανται νὰ παύωνται.

Αἱ ἐπέμνηαι λοιπὸν πληροφοροὶ περὶ τῆς Ἰαπωνίας τυγχάνουσι λίαν ἐπίκαιροι καὶ ἐνδιαφερόμενοι.

Ἀπὸ πενταετίας ἤδη ἤρξατο ἐκδιδομένη Ἰαπωνιστὶ ὀγκώδης στατιστικὴ ἐπετηρίς, τῆς ὁποίας περιλήψην ἤρξατο δημοσιεύοντες ἀπὸ διετίας καὶ ἐν γαλλικῇ γλώσσῃ. Κατὰ τὰ ἐν τῇ ἐπετηρίδι ταύτῃ διδόμενα, ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἰαπωνίας τὴν 31 Δεκεμβρίου τοῦ 1886 συνεπορεύτο εἰς 38,507,177 κατοίκους τῶ 1879 ὁ πληθυσμὸς ἀνῆρχετο εἰς μόνον 35,768,584 κατοίκους.

Ἐντὸς ἐκτὸς ἐτῶν λοιπῶν, ἐπῆλθεν ἐτησίαι αὐξήσις τοῦ πληθυσμοῦ ἴση πρὸς 332,000 κατοίκους, ἥτοι 0,92 ἐπὶ τοῖς 100. Ἡ ἀναλογία τῶν γυναικῶν πρὸς τοὺς ἀνδρας ἐν Ἰαπωνίᾳ εἶνε ὡς 80 πρὸς 100. Ὑπάρχουσι 2807 εὐγενεῖς 1,515,945 παλαιοὶ πολεμισταί, καὶ 29,070,353 ἀνθρωποὶ ἀνήκοντες εἰς τὴν κοινὴν τάξιν.

Ἐντὸς τεσσάρων ἐτῶν ἥτοι ἀπὸ τοῦ 1883 μέχρι τοῦ 1886, ἐν Ἰαπωνίᾳ ἐτελέσθησαν 1,240,007 γάμοι, καὶ ἐξεδέθησαν 468,587 διαζύγια.

Ἡ ἔκτασις τῆς Ἰαπωνίας εἶνε 382,416 τετραγωνικά χιλιόμετρα, ἡ δὲ μέση πυκνότης τοῦ πληθυσμοῦ τῆς εἶνε 100 κάτοικοι δι' ἕκαστον τετραγωνικὸν χιλιόμετρον. Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἡ πυκνότης ἀνέρχεται εἰς 157 κατοίκους κατὰ χιλιόμετρον. Μεθ' ὅλην ὁμῶς τὴν

πυκνότητα ταύτην τοῦ πληθυσμοῦ, εἶνε πολὺ ὀλίγοι αἱ πολυάνθρωποι πόλεις. Μόνον πέντε πόλεις ἔχουσι πληθυσμὸν ἀνωτέρου τῶν 100,000 κατοίκων. Εἶνε δὲ αἱ ἑξῆς: Τόκιο 1,020,837 κατοίκους. Ὁσάκα 352,970. Κιότο 255,402: Ναγκόγια 126,898, καὶ Καναγκόβα 104,320. Πόλεις δὲ ἔχουσι πλουσυρὸν μεταξύ 50 καὶ 100 χιλιάδων ψυχῶν εἶνε μόνον ἑξ. Ἡ τοιαύτη σπανίς τῶν μεγαλοπόλεων ἀποδοτέα εἰς τὸ ὅτι, ἡ Ἰαπωνία εἶνε τόπος γεωργικὸς μᾶλλον παρά βιομηχανικὸς.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν ἀπεδείχθη ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκτὸς τῆς πατρίδος αὐτῶν παρεπιδημούντων Ἰαπώνων εἶνε 8,888, οἵτινες εἰσὶ διανεμημένοι ὡς ἑξῆς: 4,351 ἐν Κορέᾳ, 2063 ἐν Κίνα, 817 ἐν Ἀμερικῇ, 671 ἐν Ρωσίᾳ, καὶ ἰδίως ἐν Σιδηρίᾳ, 264 ἐν Μεγάλῃ Βρετανίᾳ, 164 ἐν Γαλλίᾳ 129 ἐν Γερμανίᾳ, καὶ οἱ λοιποὶ εἰς ἄλλας χώρας.

Ἡ ἐκπαίδεσις σχετικῶς εἶνε λίαν διαδεδομένη. Ἐν πάσῃ τῇ Ἰαπωνίᾳ τὰ σχολεῖα ἀριθμοῦνται εἰς 30,026 φοιτῶσιν εἰς ἕκαστον αὐτῶν 50-100 παιδία ἡλικίας 6 μέχρι δεκατεσσάρων ἐτῶν. Εἰς τὰ γραμματοδιδασκαλεῖα ὑπάρχει εἰς διδάσκαλος διὰ 31 παιδία. Ὑπάρχουσι 10 νομικαὶ Σχολαί, 13 γεωργικαὶ σχολαί, 6 ἐμπορικαί, 4 φαρμακευτικαί, 2 σχολαί ξένων γλωσσῶν, 2 μηχανικαὶ σχολαί, 3 νηυτικαί, 19 φυσικομαθηματικαί, 3 ζωγραφικαὶ σχολαί, καὶ 2 σχολαί τηλεγραφικαί. Τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Τόκιο ἔχει 12 18 φοιτητάς. Ἡ Ἰαπωνία κέντηται ἐκπαιδευτήρια ὅμοια πρὸς τὰ γαλλικὰ λύκεια τῶν κορασιῶν, καὶ ἀνωτέρως σχολὰς πρὸς μέρφωσιν τῶν εὐγενῶν δεσποινίδων.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐφημερίδων καὶ λοιπῶν περιοδικῶν συγγραμμάτων τῶ 1885 ἀνῆρχετο εἰς 321.

Τὸ Τόκιο εἶνε σήμερον ἡ πρωτεύουσα. Κεῖται 30 χιλιόμετρα μακρὰν τῆς θαλάσσης, δηλαδὴ τοῦ λιμένος τῆς Ἰοκοχάμας, ὅστις χρησιμεύει ὡς ἐπίγειόν της. Τὸ Τόκιο συνδέεται μετὰ τῆς Ἰοκοχάμας διὰ σιδηροδρόμου ὁμοίου πρὸς τοὺς εὐρωπαϊκούς. Ἡ πρωτεύουσα διακρίεται εἰς πέντε τμήματα καὶ δεκαπέντε ἑνορίας, ὧν τὰ σύνορα ἐμφαίνονται ὑπὸ τῶν γεφυρῶν. Αἱ γέφυραι αὗται κεῖνται ὑπεράνω ποταμῶν καὶ διουρύγων κίτινας διασχίζουσι τὴν πόλιν, καὶ χρησιμεύουσι πρὸς ἄμυναν μὲν ἐν καιρῷ πολέμου, πρὸς μεταφορὰν δὲ ἀνθρώπων καὶ διαφόρων ἀντικειμένων ἐν καιρῷ εἰρήνης. Ἐκάστη τῶν δεκαπέντε ἑνοριῶν περικυκλοῦται ὑπὸ ὑψηλῶν τειχῶν, καὶ χανδακῶν πλατυτατων, πλάτους δικασίων ποδῶν. Ὅπισθεν τῶν τειχῶν εὐρίσκοντο ἄλλοτε τὰ μέγαρα τῶν εὐγενῶν, πρὸς τὰ ὅποια μόνον διὰ τῶν κινήτων γεφυρῶν ἠδύνατο τις νὰ προσπερασῇ. Σήμερον τὰ μέγαρα ἐξέλιπον, σώζονται δὲ μόνον τὰ τείχη, εἰς τὴν αὐτὴν σχεδὸν καταστασιν εἰς ἣν ἦσαν καὶ πρὸ πεντακοσίων ἐτῶν, ὅτε ἐκτίσθησαν.

Τὸ μᾶλλον ἐν χρήσει μεταφορικὸν μέσον ἐν Ἰαπωνίᾳ εἶνε ἡ Τ σ ι ν σ ι κ τ σ α, ἥτις εἶνε ἀμάξιον συρόμενον ὑπ' ἐνὸς ἀνθρώπου, ζευγνυμένου εἰς αὐτὸ ἀντὶ ἵππου. Ὑπάρχουσι καὶ 82,000 τοιαῦτα ἀμάξια. Ἄλλ' ἐκτὸς τούτων, εὐρίσκονται νῦν εἰς Τόκιο καὶ λεωφορεῖα, καὶ προχέδρομοι. Αἱ πλείστα τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως εἶνε στεναί, σκολιαὶ καὶ ἀνευ λιθοστρώτου, μόνον δὲ κί κυριώτεροι ἀρτηρίαί εἶνε εὐθεαὶ καὶ κανονικαί. Ἡ σπουδαιότερα ὁμῶς ἑλληψίς τῆς πόλεως εἶνε ἡ μὴ ὑπαρξίς ὑπονόμων, ὧν ἕνεκα διαρκῆς ἀποφορὰ ὑπάρχει εἰς πολλὰς συνοικίας.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΕΧΟΥΣΙΝ ΟΙ ΔΙΑΒΟΛΟΙ ΚΕΡΑΤΑ ;

(Ἐκ τοῦ «Φιλολογ. καὶ Πολιτ. Δεκαπενθημέρου»)

Κυρία μου· εἶμαι χωλὸς ἢ τυφλός; Ἄνεγνώσατε πρὸ ἡμερῶν, εἰς τι σοβαρὸν περιοδικὸν, ἀνυπόγραφον ἄρθρον ἐκ τριῶν ἀνυποφόρων σελίδων ἐπὶ τοῦ συγχρόνου σκεπτισμοῦ, καὶ εἰς ἐμὲ τ' ἀπεδόσατε; . . .

Τῇ ἀληθείᾳ, Κυρία μου, θὰ εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ παραπονεθῶ, ἐὰν δὲν ἤξιούμην ἐκ μέρους ἡμῶν τῆς εὐφροσύνης τῶν ἐπιστολῶν. «Ὅμιλοῦσι πάντοτε περὶ σκεπτισμοῦ, μοι γράφετε, ἀλλ' ὁ καλὸς Θεὸς δὲν ἀπώλεσεν ἀκόμη ἐκ τούτου, τόσον ὅσον ὁ διάβολος, ἐπὶ τέλους. Πιστεύουσιν ἀκόμη εἰς τὸν καλὸν Θεὸν ἐνῶ εἰς τὸν Πειρασμὸν... Εἰλικρινῶς, νομίζετε ὅτι ἔχει κέρατα;»

Λοιπὸν, ὄχι, Κυρία μου. Εἶχε, ἀλλὰ δὲν ἔχει πλέον. Καὶ ἰδοὺ τὸ διατί.

Γνωρίζετε τὴν ἱστορίαν τοῦ Σατανᾶ, τῆς Εὐας καὶ τοῦ μήλου. Εἶνε παράδοσις κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον καλὴ διὰ τὰ παιδία. Γυνὴ ἀπατηθεῖσα ἀπὸ ὄφιν! Τὸ ἐναντίον μᾶλλον εἶνε πιθανότερον. Εὐτυχῶς ἡ νεωτέρα κριτικὴ ἐπανόρθωσε τὰ πρῶτα, καὶ εἶνε ἐντελῶς ἀποδεδειγμένον τὴν σήμερον, ὅτι ἐν τῇ συναναστροφῇ τῆς Εὐας καὶ τοῦ Σατανᾶ, περὶ παντὸς ἄλλου ἐπρόκειτο ἢ περὶ μήλου.

Οὕτω ἐσχηματίζομεν περὶ τοῦ Σατανᾶ τὴν μᾶλλον ἐσφαλμένην ἰδέαν. Τὸν φαντάζεσθε ἴσως βαρύν, ἀγροῖκον, κοινὸν παρφομενίζόμενον θεοειάφι· τὸ ἐναντίον, Κυρία μου, φαντασθῆτέ τον τὸν τελειότερον gentleman, τὸν τολμηρότερον ἵππεα, τὸν κομψότερον βαλίστιν. Δι' ὅλον τὸν κόσμον δὲν θὰ παρέλειπε τοῦ νὰ ὑπάγῃ νὰ προσφέρῃ τὰ σέβη του εἰς τὴν ὡραίαν Εὐαν ἐκάστην ἑβδομάδα εἰς τὴν ἡμέραν της.

Πρέπει νὰ εἰπωμεν ὅτι ἦτο θελκτικώτατον πλάσμα, νέα, λευκὴ, ῥοδόχρους, εὐσαρκος. Μὴ γνωρίζουσα τὸ κακὸν, ἐδέεικνεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς πάντων ὅτι ὑμεῖς κρύπτετε εἰς τοὺς βεβήλους, στήθος μαρμάρινον μετὰ κυκνῶν φλεβίσκων, χαριέστατα περίσφρα πλήρη λακκίτικων, ἐφ' ὧν ἀφθόνως ἐπιπτεν ἡ ξανθὴ της κόμη. Ὅχι θαμβοῦ ξανθοῦ, ἀλλὰ τοῦ χρυσοῦ ἐκείνου χρώματος τὸ ὁποῖον ἀκόμη καὶ σήμερον τόσον ἀγαπῶσιν αἱ νέαι καὶ ὡραῖαι γυναῖκες ὡς ὑμεῖς, Κυρία, ὅπως ἡ μικρὰ μαρκησία, ὅπως ὄλαι γενικῶς ὅσαι ἔχουσιν εἰκασιν ἔτη... Αὕτη δὲν εἶνε ἡ ἡλικία σας; Ἐγόμεν οὕτω δις ἐντὸς ἐνὸς αἰῶνος μίαν ξανθὴν γενεάν. Εἶνε ὁ ἀρχηγὸς τύπος τῆς γυναικὸς ὅστις ἀναφαίνεται. Παράδοξον γε νεαλογικὸν φαινόμενον, ἀπόδειξις ἐναργῆς τοῦ γνησίου της καταγωγῆς. Ἡ Εὐα ἦτο ξανθὴ, ὁ Σατανᾶς μελάγχρους, ἀμφότεροι νέοι, ὁ Ἀδάμ ἀπεναντίας ἤρχισε νὰ γηράσκῃ, εἶχε πλασθῆ πολὺ πρὸ τῆς γυναικὸς, καὶ αὕτη ὑπέφερον διὰ τοῦτο. Ἐὰν εἶχε τοῦλάχιστον ἐξερευνητικὸν τὸ

πνεῦμα... ἀλλὰ ποσῶς... οὔτε ἡ ἐλαχίστη προδιὰ-θεσις. Διὰ νὰ γίνῃ τις ἐξερευνητὴς πρέπει νὰ ἔχη ταξειδεύσει νέος. Ὁ Ἀδάμ, Κυρία μου, οὐδέποτε θ' ἀνεκάλυπτε τὴν Ἀμερικὴν. Θεέ μου! Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνη δὲν τοῦ ἐζήτησε τὴν Ἀμερικὴν ἐννοεῖται καλῶς ὅτι θὰ εὐχαριστεῖτο μετὰ τὸ σύνθηρος ἀγαθὸν ἀνευ τοῦ ὁποῖου οὔτε ὀκτῶ ἡμέρας δὲν δύνασθε νὰ κάμητε, καὶ ἐν ταξειδίῳ ἀκόμη. Ἀλλὰ ματαίως ἐκοπίαζε, ματαίως! ὅτε ἡ νύξ καθήρχετο, ἤρχετο καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ ἀγαθοῦ συζύγου της ὅπως τὸν περιβαλῆ διὰ τῶν βραχιόνων της, καὶ, προτεινούσα πρὸς τὰ χεῖλη του τὰ τρέμοντα ἐξ ἠδυπαθείας χεῖλη αὐτῆς, τῷ εἶπε διὰ τῆς θωπευτικωτέρας φωνῆς: «Δὲν ἐπιθυμοῦ ἀπόψε τίποτε ἀνδρούλη μου;» διότι πάντοτε ἤκουε τὴν αὐτὴν ἀπογοητευτικὴν ἀπάντησιν: «Τίποτε· τί θέλετε νὰ ἐπιθυμήσω;» Δὲν εἶχε κατορθώσει ἀκόμη νὰ τὸν πείσῃ νὰ μεταχειρίζεται τὸν ἐνικὸν μαζὺ της. Οὕτω, ἐστέναζε βαθεως. Εἶχε δικαίον. Τεθῆτε εἰς τὴν θέσιν της... Χίλιαι τρελαὶ ἰδέαι τὰς ὁποίας ὄλαι αἱ γυναῖκες ἔχουσιν ἔκτοτε, τῆς ἤρχοντο εἰς τὴν κεφαλὴν. Καὶ ἡρώτα ἐαυτὴν, διατί ὁ Θεὸς ὅστις διευσυχρίζεται ὅτι της ἔδοσεν ὅτι καλλίτερον εἰς τὸν κόσμον, της ἀπηγόρευσε νὰ συγκρίνῃ, καὶ ὅταν τὴν ἐσπέραν εἰς τοὺς μονήρεις αὐτῆς ὑπὸ τὸν ἀστερόεντα οὐρανὸν περιπάτους χίλιαι ἐπιθυμιαὶ ἠδονῆς ἄγνωστοι, χίλιαι φρικιάσεις τῆς σαρκὸς, ἐπορφύρου ἐπὶ μᾶλλον τὸ ῥοδόχρουν δέρμα της, καὶ ἐπετάχυνον τοὺς παλμούς της καρδίας της, ἠσθάνετο παράπονον κατὰ τοῦ Πλάστου ἀκουσίως ἀνερχόμενον εἰς τὰ χεῖλη της, καὶ ἐσκέπτετο τὸν Σατανᾶ.

Ἐκεῖνος ἀντελήφθη καλῶς τῶν ἐντυπώσεων ἃς παρήγαγε, διὸ καὶ ἐκαλλωπίζετο περισσότερο, ὧ ἢ θὰ ἦτο νόστιμον νὰ τὸν ἐβλέπετε, πρὶν παρουσιασθῆ εἰς τὴν Εὐαν, ἀνεγείροντα τὸν μικρὸν μύστακά του καὶ τοποθετοῦντα καθέτως τὰ κερτάκια του. Ἐπειτα δὲν ἤρχετο μόνον εἰς τὴν ἡμέραν της, ἀλλ' ἀκόμη καὶ ὁσάκις ὁ Ἀδάμ, δὲν ἦτο ἐκεῖ.

Ἐκάστην φορὰν ὅτε ἐβλεπε τοῦτον ἐξερχόμενον, δὲν ἔλειπε τοῦ νὰ τὸν συνοδεύῃ ἐπὶ μικρὸν ἐρωτῶν περὶ τῆς ὑγείας του, καὶ μυρίας φιλοφρονήσεις ποιῶν διὰ τὴν σύζυγόν του. Ὁ Ἀδάμ τὸν εὐρισκε θελκτικώτατον!

Μίαν ἡμέραν ὁ ἀγαθὸς σύζυγος ἐπρόκειτο νὰ διατρέξῃ μέγα διάστημα· δὲν θὰ ἐπέστρεφεν ἢ τὴν ἐπομένην. Τῷ ἐστοίχιζεν ἀρκετὰ ν' ἀφήσῃ τὴν Εὐαν μόνην. Δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν πάρῃ μαζὺ του, ἦτο πολὺ μακρὰν. Ὡ! ἐὰν ἐβλέπετε τὴν θλιψὴν τῆς Εὐας ὅταν ἀπεχωρίζετο! τὸ θέαμα τοῦτο θὰ σας ἀπέσπα τὰ δάκρυα. «Πότε θὰ ἐπανέλθῃς;» τῷ ἔλεγεν. — Ἀῦριον. — Τόσον ἀργά! Καὶ ἐκρέματο εἰς τὸν λαιμὸν του, συνοδεύουσα αὐτὸν μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ δρόμου. Ὁ Ἀδάμ ἦτο λίαν συγκεκμημένος ἐκ τῶν τρυφερῶν ἐνδείξεων τῆς Εὐας. Ἐν τούτοις, μόλις ἐκεῖνος ἐστρεψε τὰ νῶτα του, ἡ Εὐα σπογγίσασα τὰ δάκρυά της, καὶ κατέρυθος ἐξ ἐπιθυμίας ἐπανάλαβε τὸν τρελὸν δρόμον της, ἐλπίζουσα νὰ εὕρῃ ἐκεῖνον ὅστις οὐδέποτε ἔλειπεν ὅταν ἦτο μόνη.

Τὴν περιέμενεν.

Ὅποια ἦτο ἡ μεταξύ των συνδιάλεξις, τῇ ἀληθείᾳ, Κυρία μου, ἐάν τὸ ἡγνόνον, θ' ἀπετεινόμενὸν πρὸς τὰς γυναῖκας. Γνωρίζω πλείστας, αἵτινες θὰ ἔχωσιν αὐθεντικωτάτας πληροφορίας. Ἡ Εὐὰ ὠμίλησε περὶ ὄνειροπολήσεων ἃς δὲν ἡδυνήθη νὰ πραγματοποιήσῃ, περὶ τοῦ Ἀδάμ ὅστις ἐνόμιζεν ἐαυτὸν ἀκαταμάχητον διότι διηγείτο πνευματωδῶς δύο ἢ τρεῖς ἱστορίας ἀρκετὰ ἀστείως βεβαίως, ἀλλὰ πάντοτε τὰς ἰδίας. «Εἰς τὸ τέλος ὁκτὼ ἡμερῶν ἐγνώριζον τὰς ἱστορίας του!» Καὶ ὁ Σατανᾶς γελῶν, ὠμίλει περὶ τοῦ ἀγνώστου τῆς γῆς ταύτης ἥτις ἐγένετο διὰ νὰ ἐκμεταλλευθῇ, περὶ τοῦ θανασίμου ἀμαρτήματος ἀνευ τοῦ ὁποίου θ' ἀπέθνησκον ἐξ ἀνίας, περὶ τῆς ἀρετῆς ἥτις χρησιμεύει μόνον ὅπως ἐπιτείνῃ τὰ θέλητρα τοῦ ἀμαρτήματος. Διάβολος πνευματώδης καὶ πνεῦμα διαβόλεμενον. Ἐπὶ τέλους, μετὰ δύο ὥρας ἡ συνδιάλεξις εἶχε προχωρήσει τόσο, ὥστε ὁ Σατανᾶς ἀφῆρεσε τὰ κέρατά του, ὅπερ δι' ἓνα διάβολον εἶνε τὸ ἄκρον ἄκρον αὐτοεγκαταλείψως. Ὁ πτωχὸς Ἀδάμ καθ' ὅλον τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα, διέτρεχε τοὺς ἀγρούς του, ἐπεθεώρει τὰς συγκομιδὰς του καὶ ἐσκεπτετο: «Δὲν πρέπει ν' ἀργήσω. Τί θὰ γίνῃ ἡ γυναίκα μου χωρὶς ἐμέ;» Οὕτω ἰσπευσμένως ἐτελείωνε τὰς ὑποθέσεις του, μὲ κίνδυνον νὰ λησμονήσῃ καμμίαν, ἐπεθύμει μάλιστα νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, νὰ τῆς κάμῃ σ ο υ ρ π ρ ῖ ζ. Τὸ μεσονύκτιον ἦτο δύο βήματα ἀπὸ τῆς οἰκίας του: «Θὰ εἶνε εὐτυχὴς νὰ μὲ ἐπανίδῃ, ἐσκέφθη!» καὶ ἔτριβε τόσο ἰσχυρῶς τὰς χεῖρας του, ὥστε ὁ Σατανᾶς τὸν ἤκουσε, καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ τὸ ἐκοψε λάσπη καὶ... ἐλησμόνησε τὰ κέρατά του.

Ὁ Ἀδάμ φυσικᾶ, τίποτε δὲν ἡγνόησε, μόνον δὲ εὐρε τὴν Εὐὰν ῥοδινοτέραν, ὠραιότεραν, θωπευτικωτέραν, γά τ α κ α θ α υ τ ὸ. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσκιασμένοι, ἠγείροντο χαῦνοι πρὸς αὐτὸν, λάμποντες γλυκυτέραν φλόγα, καὶ οἱ βραχίονες τῆς τὸν ἔσυρον εἰς κουρασμένην περίπτωξιν.

Ἴσως εἰς τὴν ἐπαφὴν τῆς χλιαρᾶς καύτης θερμότητος οἱ πάγοι τοῦ γήρατος θὰ ἐτήκοντο διὰ παντός, ὅταν αἰφνης πληγωθεὶς ἀφῆκε κραυγὴν: «Ὅφρι μ' ἔδηξεν εἰς τὴν πτέρναν», εἶπεν. Ἡ Εὐὰ τρομασμένη ἐκυψε νὰ ἴδῃ. «Ὅφρι! εἶπεν ἐρυθριῶσα ὀλίγον, πόσον μ' ἐφόβισες!» Ὅχι, εἶνε τὰ κέρατα τοῦ Σατανᾶ, ἦλθε σήμερον τ' ἀπόγευμα, ἔκαμνε ζέστη, τὰ ἀφῆρεσε καὶ τὰ ἐλησμόνησε. Θὰ τοῦ τὰ δώσης αὐριον ἀλήθεια, χρυσὸ μου;»

Καὶ ὀμιλοῦσα, ἐσῆκωσε τὰ κέρατα διὰ τῶν ἀκρων τῶν μικρῶν τῆς δακτύλων καὶ διὰ θελκτικωτάτης κινήσεως, μὲ τοὺς βραχίονας τεταμένους, τὴν κεφαλὴν κλίνουσα πρὸς τὰ ὀπίσω ὅπως κάλλιον κρῖνῃ τὸ ἀποτελεσμα, τὰ ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Ἐπειτα καταληφθεῖσα αἰφνης ὑπὸ ἰσχυροῦ εὐτυχούσης γυναικὸς νευρικοῦ γέλωτος: «Σοῦ πηγαίνου ὠραία, τῷ εἶπεν, ἀσπαζομένη ἀμφοτέρας τὰς παρειὰς του. Ἐχεις ὕφος ψευδοδιαβόλου!» Τὴν ἐπομένην, Κυρία μου, γνωρίζετε τὴν ἱστορίαν, ὑπῆρξε θλιβερὰ ἡμέρα, ἡ ἡμέρα τῆς ἐγκαινιάσεως τῶν φύλλων τῆς ἀμπέλου καὶ τῆς ἐξορίας. Ὁ Ἀδάμ

ἐπεθύμει πολὺ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν Σατανᾶ τὰ κέρατά του, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν τὸν συνήντησεν ἔκτοτε καὶ τὰ κοσμήματα ταῦτα ἐφαίνετο ἀρέσκοντα εἰς τὴν γυναῖκα του, ἀπεφάσισε νὰ τὰ φέρῃ.

Ἐκτοτε, Κυρία μου, εἰς τὸν κόσμον, ὡς διάβολοι ἀναγνωρίζονται οἱ μὴ ἔχοντες κέρατα. Διὰ τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους εἶνε τοῦ συρμού.

Ἐγνώρισα τινὰς οἵτινες τὰ χρυσόνοισι.

Μὴ μὲ λησμονήσητε, παρακαλῶ, παρὰ τῷ μαρτυρίῳ, καὶ εὐαρεστήθητε ν' ἀποδεχθῆτε τὴν διαβεβαίωσιν ἄκρας ἀφοσιώσεως.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν.)

ΑΝΑΜΙΚΤΑ

Μεγαλοπρεπὲς σπήλαιον σταλακτιτῶν ἀνεκαλύφθη ἐσχάτως ἐν Βεκλέρη, πρὸς τὰ μέρη τῆς Βέρνης. Ἐχει 1600 μέτρων μῆκος, 600 πλατος, καὶ ὕψος ἀλλαχοῦ μὲν 4, ἀλλαχοῦ δὲ 20 μέτρων. Ὑπαρχει ἐν αὐτῷ καὶ λακκὸς ὕδατος, 25 τετραγωνικῶν μέτρων.

Ἡ αἰθερομυξία — εἶδος μίθης ὁμοίας πρὸς τὴν ἐξ οἰνοπνεύματος — τοιαύτας ἔλαβε διαστασεις ἐν Ἰρλανδίᾳ, ὥστε ἐταιρία τις ἀπήτησεν ἵνα ἡ πώλησις τοῦ αἰθέρος ὑποβληθῇ εἰς αὐστηροὺς περιορισμούς.

Ὁ κ. Δρέκμαν, ἐν Βιεννεμβούργῃ, λέγει ὅτι ριζικῶς ἐθεραπεύε τινὰ πάσχοντα ἐκ λέπρας, διὰ τῆς μεθόδου τῆς Οὐννης, δηλ. διὰ τῆς χρήσεως τῶν ὀξέων πυρογαλλικοῦ καὶ χρυσαροδικοῦ.

ΤΑ ΠΑΡΚΕΡΙΚΑ

Ὁ φίλος μου κ. Ι. Πύρλας ἐν τῷ τελευταίῳ ἀριθμῷ τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ ἐφημερίδος πραγματευόμενος περὶ τῆς υποθέσεως Σπάρταλη ἀνεμνήσθη τοῦ Πάρκερ. Ἐπειδὴ ὁ τότε ἀποκλεισμός τῶν Ἑλληνικῶν λιμένων ἀποτελεῖ μίαν τῶν ἀξίων ἀνεγνώσεως σελίδων τῆς πολιτικῆς ἡμῶν ἱστορίας, καλὸν ἐνόμισα ν' ἀνακοινώσω τοῖς νεωτέροις ὅσα τότε ἔμαθον, ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως.

Ἀφ' ἧς ὁ Ἰω. Κωλέτης διεδέχθη τὸν Ἀλ. Μαυροκορδάτον ὡς πρωθυπουργόν (Ἀῤῥ., 1844) συχνὰ παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως ἐξ ἀφορμῶν μηδαμινῶν, ἡ καὶ παραλόγων ὥστε ὁ Κωλέτης ἔπαυσε νὰ δίδῃ ἀπάντησιν εἰς τὰς διακοινώσεις τοῦ πρέσβεως τῆς

Ἀγγλίας, ἐπῆλθε δὲ, ὡς εἶπεῖν, στάσις, ἂν οὐχὶ διακοπὴ, τῶν διπλωματικῶν σχέσεων μεταξύ ὑπουργείου καὶ πρεσβείας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κωλέτου ὁ βασιλεὺς Ὁθων ἐζήτησε παρὰ τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Λάυσις, ὅπως ἐπέλθῃ συνενόησις μεταξύ τῶν δύο κυβερνήσεων καὶ συνεπέσῃ τούτου διωρίσθη εἰς τὴν θέσιν τοῦ Λάυσις ὁ Οὐάιτ. Ὁ νέος πληρεξούσιος συνεφώνησε μετὰ τοῦ τότε ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ Γ. Γλαράκη (1849) ὅπως ἰον δοθῇ ἀπάντησις τῆς Ἑλλ. κυβερνήσεως, ἐπὶ δωδεκαετιᾶν σιωπῆσεως, ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἀρμοστοῦ τῶν Ἰονίων Νήσων ἵνα ἀποδοθῶσιν εἰς τὴν Ἰόνιον πολιτείαν τὰ κατὰ τὴν συνθήκην τοῦ 1800 εἰς αὐτὴν ἀνήκοντα νησιδία πέραξ τῆς Πελοποννήσου ἐν τῷ ἰονίῳ πελάγει. 2ον δοθῇ ἀνάλογος ἀποζημίωσις εἰς τὸν Πατζέρικον διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἔχλου γενομένην διαρπαγὴν τῶν ἐπίπλων αὐτοῦ καθ' ἡμέραν ἐκαίετο τὸ ἀνδρείκειον τοῦ Ἰούδα 3ον Πληρωθῇ τῷ Φίνλαυ ἡ ἀξία οἰκοπέδου τινος περιληφθέντος ἐν τῷ ἀνακτορικῷ κήπῳ 4ον δοθῇ ἀποζημίωσις εἰς πλοῦ-αρχὸν τινὰ Κεφαλλῆνα ληστευθέντα ἐντὸς τοῦ πλοίου του ἐν τῷ Ἀχελώῳ. Τούτων δὲ γενομένων ἡ ἀγγλικὴ Κυβερνήσις παρητέτο πάσης ἄλλης ἀπαίτησεως. Ἀνευ ἀναβολῆς ὁ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς ἐπελήφθη τῆς ἐκπληρώσεως τῶν συμφωνηθέντων, καὶ ἀνέθηκεν εἰς τὸν Γεν. Γραμματεῖα τοῦ ὑπουργείου, τὸν πολὺν τότε Χ. Δηλιγιάννην, τὴν σύνταξιν ὑπομνήματος ἐπὶ τῆς ἀπαίτησεως τοῦ ἄρμοστοῦ τῶν ἰονίων νήσων. Τὸ ὑπόμνημα συνετάχθη καὶ ὑπεβλήθη τῷ Βασιλεῖ, ὅστις δὲν ἐνέκρινε τὴν ἀπάντησιν καὶ συνέστησε τῷ ὑπουργῷ νὰ ζητήσῃ τὴν γνώμην τοῦ Συμβούλου τοῦ ὑπουργείου κ. Προβελέγγιου, καὶ τοῦ γράφοντος, ὡς ἔχοντος εἰδικὰς γνώσεις περὶ τοῦ προκειμένου (ἤμην τότε Πρωτοδίκης ἐντιχθῆ).

Διακόπτω τὸ κύριον θέμα, ἵνα ἐξηγήσω τὴν σύστασιν ταύτην τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος. Κατὰ Ἰούνιον 1847 στασιάσας ὁ Θ. Γρίβας κατέλαβε μετὰ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ τὸν Παλαιοχαλκὸν ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς λευκάδος, ἀπεστάλη δὲ μία κονονιοφόρος ὅπως προσβάλλῃ τοὺς στασιαστὰς, ἀλλ' ἡ ἰόνιος κυβερνήσις ἠμπόδισεν αὐτὸν νὰ εἰσπλεύσῃ ἐν τῷ κόλπῳ ἀξιοῦσα ἀποκλειστικὸν δικαίωμα ἐπὶ τῶν ὑδάτων αὐτοῦ. Ὁ Ἰω. Κωλέτης Ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἐζήτησε πληροφορίας παρὰ τοῦ τότε τοῦ Εἰσαγγελέως παρ' Ἐφέτιος Νικολάου Βαλσαμάκη, ὅστις ἀπετανθη ἐπὶ τούτῳ πρὸς ἐμέ. Ἐγὼ δὲ ἐπὶ τῇ βασει τῆς συνθήκης δι' ἧς ἡ Τουρκία παρεχώρησε τὴν νῆσον τῆς Λευκάδος εἰς τὴν Ἑνετικὴν δημοκρατίαν καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ διεθνούς δικαίου συνέταξα ὑπόμνημα ὑποστηρίζων ὅτι ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ κόλπου εἶχεν ἴσον δικαίωμα ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Ἰόνιος πολιτεία. Τὸ ὑπόμνημα ὑπέβαλεν ὁ Κωλέτης τῷ Βασιλεῖ εἰπὼν ὅτι ἦτο ἔργον ἰδικόν μου. Ὁ Βασιλεὺς ἐνέκρινεν αὐτὸ, διέταξε νὰ ἀνακοινωθῇ εἰς τὰς ἑνας δυνάμεις καὶ τὸ ἀγγλικὸν ὑπουργεῖον ἀνεγνώρισαν τὴν

ὀρθότητα τῶν ἐν αὐτῷ ἐπιχειρημάτων, ἤτησε συγγνώμην διὰ τὴν πράξιν τοῦ Ἀρμοστοῦ.

Τούτο ὁ βασιλεὺς Ὁθων ἐνεθυμείτο ὅτε διέταξε τὸν Γλαρακὴν νὰ ζητήσῃ τὴν γνώμην μου ἐπὶ τῶν νησιδίων τὰ ὁποῖα ἀντεποιεῖτο ὁ Ἀρμοστὴς ὡς ἀνήκοντα εἰς τὴν Ἰόνιον Πολιτείαν ἦσαν δὲ ταῦτα αἱ Αἰχινάδες, ἡ Ὀγεία, ἡ «Κρήτη, ἡ Σφακτηρία, αἱ οἰνοῦσαι, ἡ Ἐλαφόνησος ἄλλα τινὰ ἐρημόνησα, καὶ ὁ Βασιλεὺς Ὁθων δικαίως διεταίετο ὅτι καὶ ἡ παραχώρησις αὐτῶν καθίστα τὴν Ἀγγλίαν κυρίαν τῆς δυτικῆς, παραλίας καὶ τῶν λιμένων τοῦ Βασιλείου, ἀλλ' ἐζήτηε ἐπιχειρήματα πρὸς ἀπέκρυσιν τῆς ἀπαίτησεως τοῦ Ἀρμοστοῦ.

Ὁ Γλαράκης ὅστις καὶ πρότερον μ' ἐτίμα διὰ τῆς φιλίας αὐτοῦ μὲ περικαλεσεν κατὰ παργγελίαν τοῦ Βασιλέως νὰ μεταβῶ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, ἐνθα εὗρον τὸν κ. Δελιγιάννην καὶ τὸν κ. Προβελέγγιον. Ὁ Γεν. Γραμματεὺς μᾶς ἀνέγνωσε τὸ ὑπόμνημά του, δι' οὗ ἀποδεχόμενος ὡς βásiμον τὴν ἀπαίτησιν τοῦ Ἀρμοστοῦ, παρίστα ὅτι διὰ τῆς παραχωρήσεως τῶν αἰτουμένων νησιδίων ἐμηνειζέτο ἐκ δυσμῶν ἡ ὀροθετικὴ γραμμὴ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐξελιπάρει παρὰ τῆς φ ι λ ἔ λ η λ ν ο ς Ἀγγλίας, πρὸς τὰς ἄλλαις αὐτῆς εὐεργεσίαι, τὴν δώρησιν τῶν αἰτουμένων νησιδίων.

(Ἐπεταί τὸ τέλος.)

ΑΛΗΘΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

(Διήγημα τῆς Ἀγγλίδος κ. Σμίθ.)

Ἡ μικρὰ Γερτρούδη, δεκαέτις τὴν ἡλικίαν ἦτο τὸ πρεσβύτερον τῶν πέντε τέκνων Γερμανοῦ χωρικοῦ ἔχοντος ἀγροτικὴν οἰκίαν καὶ ὀλίγα στρέμματα γῆς. Ἡ μικρὰ αὐτῶν οἰκία ἔκειτο ἐν τῷ μέσῳ χωρίου, ἀφώριζον κατάφυτοι ἐκτενεῖς λειμῶνες καὶ ὑψηλοὶ λόφοι κεκαλυμμένοι ὑπὸ ἀμπελώνων. Ὁ πατήρ τῆς Γερτρούδης εἶχεν ὀλίγα χρήματα· ὅταν ὁ μὲν τὰ προϊόντα ἦσαν ἀφθονα καὶ οἱ καιροὶ εὐνοῖκοι, ὄχι μόνον εἶχεν ἀρκετὰ διὰ τὴν οἰκογένειάν του, ἀλλ' ἐτι πλέον καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς πτωχοῦς. Ἦτο ὄντως ἐορτὴ ὅταν ἡ ὥρα τῆς συγκομιδῆς ἐφθανε· πάντες ἐφέροντο ἀνά τοὺς ἐκτεταμένους λειμῶνας βοηθοῦντες ἀλλήλοις εἰς τὴν σὺναξιν τῶν ὠραίων ἐρυθρῶν μῆλων καὶ τῶν λιτρίνων ἀπιδίων καθότι ἡ μεγάλη κοιλὰς ἦτο πλήρης παντοειδῶν ὀπωροφόρων δένδρων. Ὁραιότερα ὅμως παρίστατο ἡ εἰκὼν κατὰ τὸ φθινόπωρον ὅτε οἱ ἄνθρωποι ἀνήρχοντο τοὺς λόφους διὰ νὰ τρυγήσωσι τὰς σταφυλάς· ὀπισθεν αὐτῶν εἶχον ἐξήρητημένον εἶδος τι κανίστρου ἐν ᾧ οἱ παῖδες ἐξεκένουν τὰ μικρὰ των κάνιστρα τὰ πλήρη

ώραίων ἐρυθρολεύκων σταφυλῶν.
 Ἡ μικρὰ Γερτρούδη, τὸ εὐφύστατον καὶ εὐθυμον τοῦτο μικρὸν κοράσιον, ὑπεχρεοῦτο πολλάκις νὰ βοηθῇ τὴν μητέρα της καὶ φροντίζῃ μετ' αὐτῆς περὶ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν της, μέχρις οὐ κατὰ μικρὸν ἀπέβη τακτικωτάτη κορασίς. Ἐξεγείρετο λίαν ἐνωρίς τὴν πρωΐαν καὶ ἤναπτε τὸ πῦρ ἐν τῇ ἐστία, ἐνῶ ἡ μήτηρ της ἤμελγε τὴν ἀγελάδα: πολλάκις δ' ὅταν οἱ ἄλλοι εἰσῆρχοντο, τὸ φιλόπονον μικρὸν κοράσιον εἶχεν ἤδη καθαρίσει καλῶς τὸ μαγειρεῖον καὶ ἐπὶ τῆς τραπέζης παραθέσει πινάκιον πληρὲς φαγητοῦ ἑτοιμον διὰ πρόγευμα. Ἄν κατ' ἐποχὴν τινὰ τοῦ ἔτους δὲν εἶχον πολλὴν ἐργασίαν, ἡ μικρὰ Γερτρούδη ἐπορεύετο εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ χωρίου· ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο πάντοτε νὰ πράττῃ τοῦτο ἐλευθέρως. Ἐνίοτε ἡ μήτηρ της ὤφειλε νὰ πλύνῃ, καὶ ἡ Γερτρούδη τότε ἐκράτει τὸ βρέφος· ἄλλοτε, ὤφειλε νὰ βοηθῇ αὐτὴν εἰς τοὺς ἀγροὺς ἢ καὶ ν' ἀκολουθῇ τὸν πατέρα της εἰς τὴν ἀγορὰν· ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ μάθῃ πολλὰ γράμματα· ἡγάπα ὅμως πολὺ νὰ πηγαίη εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ τοῦτο ἴσως συνέβαινε διότι δὲν ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ φοιτᾷ καθ' ἐκάστην, καθότι οἱ ἄνθρωποι φροντίζουσιν ὀλίγον περὶ πραγμάτων ὧν εἰσέτι δὲν ἔλαβον ἀνάγκην. Πᾶν ὅ,τι προ πάντων ἡγάπα ἐξ ὧν ἐδιδάσκετο ἐν τῷ σχολεῖῳ ἦτο τὸ ἀδειν· ἐθεώρει μάλιστα ἐαυτὴν εὐτυχῆ, ὅταν ἠδύνατο νὰ ἐνώσῃ τὴν φωνὴν της μετὰ τῶν παιδῶν τοῦ χωρίου, εἰς τοὺς ὠραίους ὕμνους καὶ τὰ τερπνά τοῦ σχολείου ἀσματία. Πολλάκις ὅταν ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς ἀγορᾶς, ἐπὶ τοῦ ἀμαξιδίου τοῦ πατρὸς της ἐψάλλε τοσοῦτον θελκτικὰ μετὰ τὴν καθαρὰν αὐτῆς φωνήν, ὥστε οἱ ἄνθρωποι παρετήρουν μετ' εὐχαριστήσεως τὸ ὠραῖον της πρόσωπον κράζοντες: «Τὴ εὐτυχὲς κοράσιον!»

Ἡμέραν τινὰ εἶχεν ἤδη ἐπιστρέψει μετὰ τοῦ πατρὸς της, ὅστις καὶ διέταξεν αὐτὴν νὰ φέρῃ τὰ κάμιστρα τῆς ἀγορᾶς εἰς τὴν σκευοθήκην, ὅπισθεν τοῦ προαυλίου.

Ἐένος τις παρετήρει ὅπισθεν τοῦ χθαμαλοῦ τοῖχου καὶ μόλις ἰδὼν αὐτὴν, τὴν προσκαλεῖ μετὰ τὸ ὄνομά της. «Γερτρούδη, εἶπεν, ἔλθε ἐδῶ μίαν στιγμὴν.» Ἡ Γερτρούδη, μὴ φοβηθεῖσα ποσῶς, ἔτρεξεν ἀμέσως πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ ἐρωτησῇ τί θέλει.

«Ἐν ἐκ τῶν ἀρνίων τοῦ πατρὸς σου περιεπλέχθη ἐκεῖ εἰς τὸν φράκτον, εἶπεν· ἔλθε κάτω καὶ θά τὸ ἐλευθερώσω πρὸς χάριν σου.»

Ἡ Γερτρούδη δὲν ὑπώπτευε κακόν τι ἀλλ' ἐσπευσεν ἀμέσως καὶ ἠκολούθησε τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ πολὺ μέχρις οὐ τέλος ἀφίκοντο εἰς τὴν ἀκραν τοῦ φράκτου· ἀλλ' οὐδὲν ἀρνίον ἐφαίνετο ἐκεῖ.

«Πρέπει νὰ ἐφυγεν· εἶπεν ὁ ξένος, ἔλθε μετ' ἐμοῦ ὀλίγον ἔτι· θά τὸ εὐρωμεν καθ' ὁδὸν ἴσως.»

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ Γερτρούδη ἐδειλίασεν ὀλίγον καὶ λέγουσα ὅτι ἐφοβεῖτο μὴ ἡ μήτηρ της λάβῃ ἀνάγκην αὐτῆς, διηυθύνθη πρὸς τὰ ὀπίσω· ἀλλ' ὁ ξένος ἀρπάζει αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐμβάλλει τι εἰς τὸ στόμα της, ὅπως τῇ κωλύσῃ τὴν φωνήν, καὶ ἐξαλλος τρέχει μετ' αὐτῆς εἰς τὸν δρόμον, ὅπου μικρὰ τις ἀμαξία ἵστατο καὶ ἐν ἧ τὴν

ρίπτει· ζευγνύει τότε τὸν ἵππον, τὸν δεδεμένον ἀπὸ τινος δένδρου, καὶ καθίσας ἐμπρός, σπεύδει ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον. Πολλάκις ἡ πτωχὴ Γερτρούδη ἐπειράθη νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ στόμα της, ὅπως καλέσῃ εἰς βοήθειαν· ἀλλ' εἰς μάτην. Ἐπὶ πολλὰς ὥρας διέτρεξαν τὸν μονήρη δρόμον, ἕως οὐ ὁ ἵππος ἀπαυδῆσας δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν του· τότε πλέον καὶ ἡ πτωχὴ Γερτρούδη ἠλευθερώθη τοῦ φιμώτρου, ὁ δὲ συνοδοιπόρος τῇ λέγει διτὴ δὲν ἐμέλλε ποσῶς νὰ τὴν κακοποιήσῃ, ἐν ᾧ ταυτοχρόνως ἐξάγων μαχαίριον τὸ δεικνύει πρὸς τὸ κατετρομασμένον κοράσιον λέγων: «ἐάν τολμήσῃς νὰ εἴπῃς λέξιν εἰς τινὰ περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν σε ἀτήγαγον, θ' ἀναγκασθῶ νὰ σε φονεύσω.»

Ἐστάθμευσαν πλησίον μιᾶς σιταποθήκης ἐν ἧ καὶ εἰσῆλθον· ὁ ξένος παραθέσας πινάκιον φαγητοῦ βιάζει τὴν Γερτρούδην νὰ φάγῃ· ἀλλὰ τὸ ταλαίπωρον κοράσιον δὲν ἠδύνατο ν' ἀνταποκριθῇ τῇ θελήσει τοῦ κυρίου του· τεταραγμένον, ὄνειρευέται τὸ παρελθόν καὶ εὐρίσκει ἄσυλον ἐν τῷ ὕπνῳ. Ὁ ξένος οὗτος, Γερμανὸς ὦν τὸ γένος, εἶχεν ἐπισκεφθῆ ὅλας σχεδὸν τὰς πόλεις τοῦ κόσμου· διήλθεν ὅλον τοῦ τὸν βίον περιπλανώμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, καὶ νῦν δ' ἔφερεν ἐμπορεύματά τινὰ πρὸς πώλησιν εἰς τὴν γειτονιάζουσαν πόλιν, ἐνθα πολλάκις εἶδε τὴν μικρὰν Γερτρούδην καὶ ἤκουσεν αὐτὴν ἄδουσαν. «Τοιοῦτο κοράσιον, διενόηθη, ἤθελεν εἶνε ἀκριβῶς ὅ,τι ἐγὼ ζητῶ· ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ φωνὴ του θά μοι γείνη νέα τύχη.» Ἐχάρη δ' ὅταν εἶδε τὸ πτωχὸν κοράσιον κοιμώμενον, διότι καίτοι κακὸς ἄνθρωπος, δὲν ἦτο ἀνευ αἰσθημάτων.

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐπλανῶντο ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἡ δὲ πτωχὴ Γερτρούδη καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον δυστυχέστερα, ἔν καὶ ὁ συνοδοιπόρος της προσεπάθει πρᾶγματι νὰ τὴν διασκεδάσῃ. Τέλος, ἀφίκοντο εἰς μεγάλην παράλιον πόλιν, ἐνθα ὁ Μύλλερ— διότι οὕτως ἐκαλεῖτο— πωλεῖ τὸν ἵππον καὶ τὴν ἀμαξίαν αὐτοῦ καὶ εἶτα ἀπέρχεται μετ' αὐτῆς εἰς Ἀγγλίαν. Ἡ Γερτρούδη ἠσθένησεν ἐντὸς ὀλίγου καὶ τὸσον βαρέως, ὥστε περὶ οὐδενὸς ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐφθασαν εἰς Λονδίνον, ὅπου ὁ Μύλλερ τῇ εἰδείξει πολλὰ καὶ θαυμαστά πράγματα. Ἐσπέραν τινὰ προσκαλεῖ αὐτὴν καὶ τῇ λέγει: Βλέπεις ὅτι ἐξόδευσα σχεδὸν ὅλα μου τὰ χρήματα· πρέπει λοιπὸν νὰ φροντίσωμεν περὶ πορισμοῦ τῶν πρὸς τὸ ζῆν· προσηνέχθης καλῶς μέμφω ταχέως πρὸς τὸν οἶκόν σου καὶ πάλιν· πρέπει ὅμως πρῶτον νὰ με βοηθήσῃς ἵνα κερδίσω ὀλίγα χρήματα.»

«Καὶ πῶς θά συντελέσω εἰς τὸ νὰ κερδίσῃς χρήματα; εἶπε στεναζούσα ἡ μικρὰ κόρη.

«Ἐχεις ὠραῖαν φωνὴν καὶ δύνασαι νὰ ψάλλῃς πολλὰ ἄσματα· θά σε διδάξω ἔτι περισσότερα· θά παίξω τὴν κιθάραν καὶ θά με ἀποκαλῆς πατέρα.»

Ἡ πτωχὴ Γερτρούδη ὤφειλε νὰ ὑποκύψῃ καὶ ὑπεσχέθη μετὰ τρέμουσαν φωνὴν ὅτι θὰ πράξῃ τὸ αἰτούμενον, ὡς καὶ ἐπράξεν. Ὅπου ἐπορεύοντο οἱ δύο οὗτοι ξένοι, πᾶς τις ἐθαύμαζε τὴν ὠραῖαν μικρὰν κόρην, τὴν ἔχου-

σαν χλωμόν τὸ πρόσωπον, κατηφῆ τὴν ὄψιν καὶ λυπημένους τοὺς συμπαθεῖς τῆς ὀφθαλμοῦς. Ὅταν ἐψάλλεν, αἱ διαβάται διέκοπτον τὸ βῆμα, καὶ ἵσταντο ἀκουσίως, ὅπως ἀκούσωσι τὴν μελωδικὴν της φωνήν, τοὺς γλυκυτάτους ὕμνους της.

Ἐν τούτοις, ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ τῆς Γερτρούδης ἦσαν περιλυποὶ ὡς ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ τέκνου των. Πάντες ἐν τῷ χωρίῳ ἡγάπων τὴν μικρὰν Γερτρούδην καὶ ἐμφομαδὸν ἐφέροντο πάντες πρὸς ζήτησίν της, ἀλλ' εἰς μάτην. Οἱ τολαίπυροι γονεῖς ἐν ἀπογνώσει ἐνόμισαν τέλος ὅτι τὸ μικρὸν τῶν κοράσιον θὰ ἐπνίγη εἰς τὸν ποταμόν. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ Γερτρούδη ἀπεχωρίσθη αὐτῶν, τὰ πάντα μετεβλήθησαν ἐκαισθητῶς, ἐπὶ τὰ χεῖρῳ αἰέποτε βαίνοντα· νόσος ἐπὶ τῶν ζώων των πεσοῦσα, ἐξωλόθρευσε τὸ πλεῖστον αὐτῶν· τὰ δὲ προΐοντα, κατὰ πολὺ ὀλιγοστεύσαντα, κατέστησαν αὐτοὺς ἀνικάνους πρὸς ἀπότισιν τῶν ὀφειλουμένων· διὸ, μέρος τῆς γῆς των ἐπωλήθη καὶ ἡ μία συμφορὰ ἔβαινε παρὰ τὴν ἄλλην, ἕως οὐ μετὰ δέκα ἀπὸ τῆς ἀπωλείας τῆς Γερτρούδης ἔτη, ἀπώλεσαν τὰ πάντα.

Ἐκάθηντο ἐσπέραν τινὰ περιλυποὶ ἐν τῇ μικρᾷ των καλύβῃ, ἧτις τώρα παρίσταται γυμνὴ καὶ σκεπτείνῃ. Ὁ φθινοπωρινὸς ἀνεμὸς πνέει ψυχρὸς καὶ οὗτοι δὲν ἔχουσι πῦρ· ἡ μήτηρ φέρει τὸ νεώτερον αὐτῆς τέκνον ἐπὶ τῶν γονάτων της καὶ ὁ πατήρ καταβεβλημένος στηρίζει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν παραθύρων. Παρίσταται εἰκὼν μεγίστης ἀπελπισίας.

«Ὁ Θεὸς μᾶς στέλλει περισσότερα δυστυχήματα παρ' ὅ,τι δυνάμεθα νὰ ὑποφέρωμεν, εἶπεν οὗτος ἐπὶ τέλους· ὑπέφερα τὰ πάντα μετ' ὑπομονῆς, ἀλλὰ τώρα! πᾶσα ἐλπίς μ' ἐγκατέλειπεν.»

Μετὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀπήντησεν ἡ σύζυγός του εὐμενῶς, τὰ πάντα δύνανται νὰ γίνωσι καλὰ καὶ πάλιν! Ἄλλ' ἐνῶ οὕτω ὠμίλει, ἔρριψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ πέριξ συμπλέγματος τοῦ ἀπαθοῦς εἰς τὰ δεινὰ των, καὶ δάκρυ κυλιεθὲν ἀπέπηξε ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ μικροῦ της.

«Ὅ,τι πᾶν καλὰ τῇ ἀληθείᾳ! ἐπανελάθεν ὁ σύζυγός της μετὰ γέλωτα, ὅτις ἐτρέμαζε σχεδὸν τὴν σύζυγόν του, τίποτε δὲν βεβαίως καλῶς ἀφ' οὗ χρόνου ἔχασαμεν τὸ παιδί μας. Αὐριον θ' ἀναγκασθῶμεν ἴσως ν' ἀφήσωμεν καὶ τὴν οἰκίαν ταύτην καὶ ὁ Θεὸς γνωρίζει τί θά γίνωμεν.»

Ἀμαξία ἔστη πρὸς τῆς θύρας.

Ὁ πτωχὸς ἄνθρωπος ἐγείρεται τῆς ἔδρας του καὶ τρέμων κραυγάζει: Νὰ ἦλθον ἤδη, θά ἔχουσιν ἀράγῃ τὴν σκληρότητα νὰ μᾶς ἐκδιώξωσιν ἀπόψε!

Νέα ὠραία, λεπτοφυσωτάτη, ἵστατο ἐκεῖ, παρὰ τὸ σκοτεινὸν τοῦτο λυκαυγῆς, περιστοιχουμένη ὑπὸ ὀμίλου θαυμαστῶν· ἡ κυρία αὕτη φαίνεται πολὺ συγκεκριμένη, ἐπὶ τινὰς στιγμὰς δὲν δύναται νὰ ὀμιλήσῃ, ἕως οὐ τέλος ῥίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς της· διότι ἡ κυρία ἐκείνη ἦτο ἡ Γερτρούδη, τὸ κλαπὲν κοράσιον. Ἐπὶ πολλὴν ὥραν τὰ πάντα ἦσαν εἰς σύγχυσιν· ἡ πτωχὴ μήτηρ ἀνεστάνεζε τὸ νήπιον ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἡ Γερτρούδη πρώτη συνελθοῦσα καὶ πείσασα τοὺς ἄλλους νὰ καθίσωσι, τοῖς διηγεῖται τὴν παράδοξον ἱστορίαν ἧτις τῇ συνέβη.

Ἐπὶ δύο ἔτη διηγεῖ πλάνητα βίον μετὰ τῶν συνοτρόφων της· αἱ προσδοκίαι αὐτῶν ἐξεπληρώθησαν· ἀπέκτησαν ἤδη ἀρκετὰ χρήματα ἡ δὲ Γερτρούδη ἐτρέφετο πάντοτε ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ὅτι θὰ τῇ ἐπιτραπῇ νὰ ἐπανακάμψῃ οἶκαδε καὶ ἐπέτυχε νὰ καταπείσῃ τὸν Μύλλερ

νὰ γράψῃ εἰς τὰς γονεῖς της τὴν συνέβη· ἀλλὰ μετὰ τινὰς ἑβδομάδας τῇ εἶπεν ὅτι γείτων τις ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐπιστολήν του καὶ ἐπληροφόρησε αὐτὸν ὅτι οἱ γονεῖς τῆς Γερτρούδης εἶχον ἀπέλθει εἰς Ἀμερικὴν. ὁ Μύλλερ μετ' ὀλίγον περιέπεσεν εἰς κακὰς συναναστροφὰς καὶ ἐγένετο λάτρης τοῦ Βακχοῦ· τοῦτο ὑπῆρξε τρομερὰ δοκιμασία διὰ τὸ πτωχὸν κοράσιον, διότι οὗτος καθίστατο ἐλεεινότερος ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ· τὸ δὲ πάθος του πρὸς τὸ πίνειν κατέστη τὸσον ἰσχυρὸν, ὥστε οὐδέποτε σχεδὸν ἦτο νηφάλιος. Ἐσπέραν τινὰ ἐλθὼν εἰς ῥῆξιν μετὰ τινος τῶν συνοτρόφων του, ἔλαβε κτύπημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, τοῦ ὁποῦ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ὁ θάνατος του.

Οὐδὲν ἄλλο ὑπελείπετο τότε εἰς τὴν πτωχὴν Γερτρούδην ἢ τὸ νὰ ἐξακολουθήσῃ μόνῃ τὸ ἔργον της· ἔμαθε νὰ παίζῃ τὴν κιθάραν καὶ ἀφοῦ ὁ δυστυχὴς αὐτῆς σύντροφος ἐνεταφιάσθη, ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν της ἀγνοοῦσα πάντοτε ποῦ ἐπορεύετο. Ἡμέραν τινὰ ἐπαίξε θλιβερόν τι ἀσματίον, ὅτε γέρων τις ἔστη πρὸ αὐτῆς διὰ ν' ἀκούσῃ τὴν γλυκεῖάν της φωνήν· ὁ κύριος οὗτος τῇ ἐκαίμεν ἐρωτήσεις τινὰς· ἡ Γερτρούδη τῷ διηγήθη τὴν ἱστορίαν της· τῇ προέτεινε νὰ καλλιεργήσῃ τὴν φωνήν της, γνωρίζων ὅτι ἀρκούντως ἤθελον ἀνταμειφθῆ αἱ δαπάναι καὶ οἱ κόποι.

Ἐπὶ δύο ἔτη ἡ Γερτρούδη ἐπορεύετο πάσης ὀφειλείας ἧν τὰ χρήματα ἠδύνατο νὰ τῇ προσφέρωσι καὶ ἤδη κατέστη περίφημος ἀοιδός· ἀλλ' ἡ καρδιά της δὲν ἠγχαριστοῦτο ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ, ὃν τῇ προσφέρουσι χιλιάδες ἀνθρώπων, ἐν ὧν δὲν ἦτο βεβημία περὶ τῆς εὐτυχίας τῶν γονέων της· διὸ ἀποφασίζει ν' ἀπέλθῃ εἰς Ἀμερικὴν πρὸς ἀναζήτησιν αὐτῶν· ὁ καλὸς αὐτῆς εὐεργέτης ἀτέργει νὰ συνοδεύσῃ αὐτὴν ἀπερχομένην εἰς τὴν γενέθλιον χώραν ὅπως λάβῃ πᾶσιν δυνατὴν πληροφορίαν, ἐκεῖ δ' ὁ Ἱερεὺς τῇ διηγεῖται τὴν λυπηρὰν τῶν γονέων της ἱστορίαν.

Μετ' ὀλίγας ἑβδομάδας οἱ γονεῖς τῆς Γερτρούδης ἐγκαθίστανται εἰς λαμπρὸν τι κτήμα ἐν τῇ γενεθλίῳ χώρᾳ. Οἱ ἀδελφοὶ καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐτῆς ἐκπαιδεύονται ἰδίᾳ δαπάνῃ.

Ἡ Γερτρούδη διηλθε δύο εὐτυχεῖς τῆς ἀνοξείως ὥρας ἐν τῇ οἰκογενειακῇ ἐστία, καθύτι ὡς ἐκ τῶν ὑποχρεώσεων της ὤφειλε νὰ διέρχεται τὸν χειμῶνα ἐν μεγαλοῦ πόλει. Μετὰ ταῦτα, ἔδωκε τὴν χειρὰ τῆς εἰς τὸν πρῶτον αὐτῆς συμμαθητὴν, τὸν νέον ἱερέα τοῦ γενεθλίου χωρίου, καὶ ὁ πατήρ της ὠμολόγησε μετ' εὐγνωμοσύνης πολλὰκις ὅτι αἱ βουλαὶ τοῦ Θεοῦ εἰσὶ διάφοροι τῶν σκέψεων ὡς: διότι πᾶν ὅ,τι οὗτος ἐθεώρει ὡς τὴν μεγίστην αὐτῶν δυστυχίαν, ἀπέβη πρᾶγματι τὸ μέσον δι' οὗ ἡ οἰκογένειά των κατέστη εὐτυχεστάτη.

(Μετάφρ. Ν.Χ. Ἀνδριωτάκη.)

ΝΕΟΛΑΤΙΝΙΚΗ

Μετὰ τὴν Βολαπουικὴν νέαν γλῶσσαν, ἧτις ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ καταστῇ παγκόσμιος, ἐκθρονίζουσα ὅλας τὰς ἄλλας, ἰδοὺ μίαν ἄλλη γλῶσσαν, ἡ νεολατινική, ἀξιοῦσα νὰ ἐκδιώξῃ ἐκείνην, μέχρις οὐ ἄλλη τις πλασθῇ ἀξιοῦσα νὰ ἐκδιώξῃ ταύτην, καὶ οὕτω καθεξῆς, μέχρις οὐ καθε ἄνθρωπος ἐφεύρῃ μίαν ἰδιωτέραν γλῶσσαν... πρὸς ἀπλοποίησιν τῶν γλωσσῶν! Ἐν τῷ μεταξῷ, πληροφοροῦσα τις περὶ τῆς νεολατινικῆς δὲν πιστεύω νὰ ἦνε περιττὴ εἰς τοὺς ἀναγνώστῃς τῆς «Φιλολογικῆς». Κυ-

ζων 30 εκαδας και εφελκυσας προς αποθυμασιμόν του την συρροήν του πλήθους.

Ἐπωλήθη εἰς τινα ἔμπορον τοῦ Ἐπιέν ἀντι 1,725 φρ. Τὰ κοσμητά αὐτοῦ ὁμοιοῦσι πρὸς ὑλικὰς κυνέας.

*
**

Τὰ δ α σ η κ α ι α ἰ β ρ χ ι .

Ἐν τινι γερμανικῇ ἐφημερίδι ἐδημοσιεύθη ἐμβριθῆς πραγματεία περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῶν δασῶν ἐπὶ τῶν βροχῶν. Ἐξ ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν γενομένων ἐν Ἰνδία, Βοσνίᾳ καὶ Ἀμερικῇ, ὁ γράφων ἀπολήγει εἰς τὸ ἀσφαλὲς συμπέρασμα ὅτι τὰ δάση οὐ μόνον φέρουσι τὰς βροχάς, ἀλλὰ καὶ κεννοῦν αὐτάς, ὅτι δ' ἡ ἀποφαλάκωσις τῆς γῆς γίνεται παραίτιος ὅτε μὲν ξηρασίας, ὅτε δὲ πλημμυρῶν. Ἐν Ἰνδικῇ, ἀφ' οὗτου τὰ δάση ἐπροστατεύθησαν κατὰ τῶν συνήθων ἀνά πᾶν θῆρος πυρκαϊῶν, καὶ αἱ βροχαὶ πίπτουσι συχνότεραι καὶ ταχικώτεραι, εὐεργετώσα τὴν γεωργίαν.

*
**

Μέταλλα πολυτιμότερα τοῦ χρυσοῦ.

Ὁ Χρυσὸς δὲν ἔχει πλέον τὴν ἀποδεδομένην αὐτῷ ἀξίαν. Ἡ χημεία ἀνεκάλυψεν ὅτι περιέχονται 20 περίπου ἕτερα στοιχεῖα, ἅπερ εἶνε πολὺ πολυτιμότερα ἢ ὁ χρυσὸς οὗτος τιμᾶται 3,740 φρ. τὸ χιλιόγραμ. ἐνῶ ἐκ τῶν στοιχείων ἅπερ εὕρισκονται ἐν αὐτῷ τὸ βαδανιον ἔχει 123900 φρ. τὸ χιλιόγρ. τὸ φερίνιον 99890 φρ. τὸ ζιρκώνιον 79295 τὸ λίθιον [τὸ ἐλαφρότερον τῶν μεταλλῶν] 77090, τὸ τιτανιον 49560 κτλ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ.

Φαίνεται ὅτι ἡ Αὐστράλια, πλὴν τῶν λυμφομενῶν αὐτῆν κονίκλων, διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν ὁποίων τὸ μικρόδιον τῆς χολέρας τῶν ὀρνίθων ἀπεδείχθη ἑσπερημένον ἀποτελέσματος, μὴ μεταδομένης τῆς νόσου ἀπὸ κονίκλου εἰς κόνικλον, — ἔχει ἀκόμη νὰ παλαίσῃ καὶ πρὸς πολλὰς ἄλλας μύστιγας. Οὕτω, οἱ καγκουρώ ἀφθονοῦσιν ἤδη ἐν Κεσίλάνδη, ἐνθα ἀπεδείχθη ὅτι ἕκαστον τῶν ζώων τούτων ἀναλίσκεται κατ' ἔτος σίτον ἴσον πρὸς τὴν τροφήν δύο προβάτων. Ἡ νέα Ζηλανδία ἐπίσης ἀπειλεῖται ὑπ' ἀπειραριθμῶν σ υ μ μ ο ρ ι ῶ ν χοίρων οἰτινες, ἀγριώτεροι ὄντες τῶν ἡμετέρων ἀγριοχοίρων, ἐρημοῦσι τοὺς ἀγρούς καὶ ἐξολοθρεύουσι ποίμνια καὶ ὀρνιθῶνας.

=

Ἐκ Νέας Ὑόρκης ἀγγέλλεται ὅτι ὁ κ. Ἐδισσαν ἐπλήγη σοβαρῶς εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς, ἐν ᾧ ἐξετέλει χημικὰς τινὰς σκευασίας.

=

Ἡ δεκάτη ὀγδόη συνέλευσις τῆς Ἐταιρίας τῶν γερμανῶν χειρουργῶν γενήσεται τῇ 24 Ἀπριλίου ἐν Βε-

ρολίνο Ὁ κ. Ἐσμρχ θὰ προκαλέσῃ συζήτησιν ἐπὶ τοῦ κερκίνου τῆς γλώσσης καὶ ἰδίᾳ τοῦ χειλοῦς, σχετικῶς πρὸς τὰ αἷτια καὶ τὸ διχωνιστικόν αὐτοῦ.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΜΑΜΜΗ

(Ἐκ τῶν τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ.)

Κοιμᾶσαι; ... Εὐύνα, μάννα τῆς μαννούλας μας!

*Ὅταν κοιμῶσουν σάλευε τὸ στόμα σου

Γιατί καὶ εἰς τὸν ὕπνο σου προσεύχουσουν.

*Ἀπόψε θμῶς στέκεις σὰν εἰκόνομμα

Τῆς Παναγίας· ἀκίνητο τὸ χεῖλι σου,

Καὶ ἡ ἀναπνοὴ σου δὲ ἀκούεται!

Πῶς σκύρτεις τόσῳ χαμηλὰ τὸ μέτωπο;

Τι ἀταξία κάμαμε καὶ θύμωσες;

Διὲς, ἢ κανθῆλα θόλωσε, καὶ ἡ γωνιά

Καπνίζει. Μίλησε, γιαγιάκα μας, ἄλλοιῶς,

Φωτιά, λυχνάρι καὶ τὰ δηὸ τὰ δύστυχα

Θεὸ νὰ μᾶς εὕρῃς πεθαμμέ.α αὐριο!

*Ὅταν ζυπνήσης καὶ μᾶς διῆς ἀκίνητα

*Μπρὸς σ' τὴ σβυσμένη τὴν κανθῆλα, τί θὰ πῆς,

Μὲ τὴν σειρά μας τότε θὰ σπαίνομε.

*Ἄν θέλῃς τὰ ἐγγόνια σου νὰ ζήσουνε,

Εἰς τὴ ζεστή σου σφιζέτα πάλι ἀγκαλιά.

Μητέρα!... Ἡ κανθῆλα πάει, ἔσβυσε,

Μαῦρο σκοτάδι σ' τὴν καλύβη χύθηκε.

*Ἄν ἔρθουν τώρα τὰ στοιχεῖά! *Ἄχ! ζύπνησε

Σοῦ φθάνει τόσος ὕπνος, τόση προσευχή.

*Ἀπόψε πῶς μᾶς κάνεις καὶ τρομάζουμε;

Πῶς πάγωσαν τὰ χέρια σου! Εὐύνα λοιπόν...

Γιὰ ἓνα κόσμο μᾶς μιλοῦσες μιὰ φορὰ

*Ὅπου θὰ πάμε... ἔλεγες γιὰ οὐρανὸ

Τάφο, ζωὴ περαστικὴ καὶ θάνατο...

Τι πράγμα εἶν' ὁ θάνατος, γιαγιάκα μας;

*Ἄχ! δὲν ἀκούεις πιά, δὲν ἀποκρίνεται...

Ἐν Βηρυτῷ.

(Παράφρασις Ν. Κ.)*

ΤΙΜΗ

ΑΓΓΕΛΙΩΝ

Δι' ἕκαστον στίχον μικρὸν λεπτὰ 15.